అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

మే 2019

Consciousness.
(The Creative Essence)

సృజనాత్మక అంతస్తత్వం

సంపాదకీయం:

ఆధ్యాత్మిక, విజ్ఞానశాస్త్రి సంబంధ సాహిత్యం, రెండింటి యందు విరివిగా ఉపయోగించబడే పదాలలో అత్యధికంగా ఉపయోగించబడే పదం చేతన. అదే సమయంలో అత్యధికంగా దురవగాహనకు గురైన పదం కూడా అదే. అయినప్పటికీ జీవితంలో ప్రతిదానికీ కేంద్రీయమైనది చేతన. జీవితాన్ని, సృష్టిని ఆధ్యాత్మిక మహాయానాన్ని, స్వయంగా జీవన పరిణామాన్నీ బౌద్ధికంగా, ఆధ్యాత్మికంగా రెండు విధాలుగానూ అర్థం చేసుకొనడానికి ముఖ్యం చేతన అంటే యేమిటో తెలుసుకోవడం. శ్రీఅరవిందుల యోగంలోనూ, సృష్టికి సంబంధించిన తాత్త్విక విచారణలలోనూ, దానికి అపారమైన ప్రాముఖ్యత యివ్వబడినందున, యీ అత్యంత కీలక పదం మీద, వాస్తవానికి వెలుగుకు అసలు మూలమైన దానిమీద, మనం వెలుగును కేంద్రీకరించుదాం!

అనువాదం: కె.వి. రావు (9849929254)

వైభవోపేత ప్రజ్ఞానమా, జగజ్జననీ,
సృష్టికర్త్రిణీ, నిత్యుని కళాకారిణీ వధూమణీ
రూపుమార్పిడి చేయు నీ హస్తమును
భగవంతునికై కాలం తన హృదయాన్ని తెరువ సాహసించలేనట్లు
కాలబంగరు అవరోధమ్ము పై పట్టుని ఉంచ కెక్కువగా
ప్రపంచానంద ప్రకాశమయ మూలమా
ప్రపంచంనుండి విముక్తవు, అందనంత యెత్తున ఉన్నావు
తమకు వెలుపల, కనుగొనలేని అన్వేషణ జనులు జరుపుతున్న వేళ
ఓ మహదానందమా ఆంతర లోతుల దాగియుందు వీవు.

Savitri

చేతన అంటే ఏమిటి

ఎరుక కుండే సామర్థ్యం, క్రియాశీలక ఊర్జం

చేతన అన్నది స్వీయ ఆత్మకు, అన్యవిషయ వస్తువుల ఎఱుకకు చెందిన శక్తి మాత్రమే కాదు. అది క్రియాశీల, సృజనశీల సామర్థ్యాన్ని కలిగి ఉంటుంది. లేదా తానే అదయ్యి వుంది. అది తన స్వీయస్పందన, ప్రతిస్పందనలను నిర్ణయించుకో గలదు. లేదా వాటి నుండీ తనను ఉపసంహరించుకోగలదు. వివిధ శక్తులకు తాను స్పందించడమే కాదు, ఆయా శక్తుల్ని, సృష్టించగలదు, వెలికి తీసి చూపగలదు. చేతన అంటే చిత్ అలాగే చిచ్ఛక్తి కూడా. సాధారణంగా చేతన మనస్సు ద్వారా గుర్తించ బడుతుంది. కాని మానసిక చేతన మానవీయ స్తరానికి చెందినది. అది మానవుని దృష్టి చూడలేని అన్ని వర్ణ స్థాయిలు లేదా మానవుడు వినలేని అన్ని శబ్ద స్థాయిలను సమగ్రంగా గ్రహించలేదు. మనిషికి చాలా పైనా, దిగువనా మనిషి వినలేనిది, చూడలేనిది ఎంతో వున్నది. కాబట్టి మనిషి చేతనా స్థాయికి పైనా క్రిందా ఎన్నో చేతనా స్థాయిలున్నాయి సాధారణ మానవునికి వాటితో సంబంధముండదు. అవి అతనికి అచేతనమైనవిగా తోస్తాయి. అవి అతిమానస లేక అధిమానస చేతనకు. అధోమానస చేతనకు సంబంధించిన స్తరాలు.

యాజ్ఞ్య వల్క్యుడు బ్రహ్మ స్థితిలో ఎట్లాంటి చేతనా ఉండదు, అని పలికినప్పుడు — ఆయన చెబుతున్నది, మానవుడు గ్రహించగల్గిన చేతనను గూర్చి మాత్రమే. బ్రహ్మస్థితి అంటే తనను గూర్చి సంపూర్ణంగా, సచేతనమైయున్న స్వయంప్రకాశ పరమ అస్తిత్వం — అదే సచ్చిదానందం, సత్ , చిత్ , ఆనందం. దానికి కూడా అతీతంగా... అని చెప్పాల్సి వస్తే, ‘పరాత్పరం’ వున్నది. అంటే దీనర్థం అది ‘అసత్’ ‘అచిత్’ కాదు. విశ్వ అస్తిత్వానికి చేతనకు సంబంధించిన మహోన్నత ఆద్యాత్మిక పార ఆవలసైతం ఏది ఉన్నదో అది (ఋగ్వేదంలోని ఉజ్వల విరోధాభాసవాక్యంతో దానిని ఊర్ధ్వమూలం అన్నది.) ఖచ్చితంగా ఇలాగే చైనాయుల ‘తావో’ బౌద్ధుల ‘శూన్యం’ అంటే ‘ఏమీలేదు’ అన్న దానిలోనే అంతా వున్నది, అన్నదే దీనికి ఋజువు. అంటే ఇక్కడ చేతన లేదు. అనేది కూడా అలాంటిదే. మానవాతీత దివ్యచేతన అధోచేతన అన్నవి సాపేక్ష శబ్దాలు మాత్రమే. మానవాతీత అతిమానస చేతనకు ఎదిగినప్పుడు ఆ చేతన మనకున్న ఉన్నతోన్నతమైన దానికంటే

గొప్పదిగా మనం దర్శించగలం. కాబట్టి అది మన సాధారణ అవగాహన స్థాయికి అతీతమైనది. అట్లాగే మన స్థాయికంటే దిగువ అధోచేతనకు పోగల్గితే మన స్వీయ చేతనకు భిన్నమైన అతి నిమ్న మానసిక చేతనా పరిధిలోవున్న చేతనను మనం కనుగొనగలం. కాబట్టి సాధారణంగా అదీ మనకు అగ్రాహ్యమైనదే. నిశ్చేతన దానికదిగా ముడుచుకోపోయిన చేతన. అది తావో లేదా శూన్యం లాంటిదే. కానీ భిన్నమైనది. సమస్తాన్ని దానిలోపలే అదిమి పెట్టుకొని వుంటుంది. పైనుండీ లోపలినుండీ కలిగే ఒత్తిడితో దానిలో వున్నదంతా పరిణామం చెందుతుంది. "నిద్రాణ క్రియాశక్తిగల జడాత్మ"

చేతనా శ్రేణులన్నది వైశ్వికస్థితులు. అవి మన వైయక్తిక అనుభవ దృక్పథంపై ఆధారపడి వుండవు. అంతకు మించి వైయక్తిక దృక్పథమన్నది చేతనా శ్రేణి చేత నిర్ణయించబడుతోంది. ఆ చేతనా శ్రేణిలో అది తన సాముదాయక నమూనా స్వభావం లేదా పరిణామ దశను అనుసరించి వ్యవస్థీకరింపబడుతుంది.

చేతనగా భావించబడేది ఆద్యంతం సారతః ఒకే విధమైనది, కాని అంతస్తు, స్థితి, ఆచరణ దృష్ట్యా వైవిధ్యం కలది. దానిలో కొన్ని శ్రేణుల్లో లేదా కొన్ని పరిస్థితుల్లో క్రియాకలాపాలను మనం చైతన్యంగా పిలుస్తాం. ఆ చైతన్యమే అణచివేయబడి, లేదా అస్తవ్యస్థంగా లేదా విలక్షణంగా వ్యవస్థీకరించబడిన స్థితిలో వుంటుంది. అదే సమయంలో ఇతరస్థితుల్లో కొన్ని ఇతర క్రియాకలాపాలు జరుగవచ్చు. అవి మన అత్యున్నత మానసిక పరిమితికి పైన వున్న ఉన్నత శ్రేణులలో శక్తివంతంగా విస్తరించుకొని వుంటాయి. మనలో అణచివేయబడి అస్తవ్యస్తంగా లేదా అంతర్నిహితమై అసంపూర్ణంగా అభివ్యక్తమౌతూ, స్వల్పతీవ్రతతో, వుంటాయి.

CWSA 28: 16-17

ఎరుక, క్రియాశక్తి

చేతన రెండు మౌలికాంశాలతో తయారవుతుంది. తన పట్ల వస్తువిషయాలపట్ల, శక్తులపట్ల ఎరుక మరియు సచేతనమైన శక్తి. ఎరుక ప్రాథమిక ఆవశ్యకమైన అంశం. నీవు సమస్త విషయాలపై సరియైన పద్ధతిలో వాటిల్లోని అంతర్నిహిత సత్యాన్ని పరికిస్తూ ఎరుకను కల్గి వుండాలి. కేవలం ఎరుక మాత్రమే చాలదు. అక్కడ ఒక సంకల్పం, ఒక శక్తి వుండాలి. అది చేతనను ప్రభావితం చేస్తుంది. కొద్దిమంది తమలో

ఏది మార్పుచెందాలన్నదానిపై పూర్తి అవగాహన కల్గి వుండవచ్చు. ఏది బయటకు పోవాలి, దాని స్థానంలో ఏది రావాలి అన్నది పూర్తిగా తెలుస్తున్నా, ఆ మార్పును తేవడంలో వారు నిస్సహాయులు కావచ్చు. కొందరిలో ఇచ్ఛాశక్తి వుండవచ్చు. కాని వారికి సరియైన అవగాహన లోపించి దానిని తగిన పద్ధతిలో, తగిన స్థానంలో ప్రయోగించకపోవచ్చు. అంతరాత్మిక చేతనలో వుంటూ ఉండటం వలన లాభమేమిటంటే నీవు సరియైన ఎఱుకను కల్గి వుంటూ నీ సంకల్పాన్ని శ్రీమాత సంకల్పంతో సమన్వయం చేసుకొంటూ వుంటూ పరివర్తన తేవడానికి శ్రీమాత శక్తిని పిలువగల్గుతావు. మనస్సులోనూ, ప్రాణికస్థాయిలోనూ ఉన్నవారు ఈ పనిని అంత బాగా చేయలేరు. చాలావరకూ వారు తమవ్యక్తిగత ప్రయత్నాన్ని ఉపయోగించడానికే బద్ధులౌతారు. మనస్సు ప్రాణికానికి సంబంధించిన శక్తి, సంకల్పం, ఎఱుక అన్నవి ఖండితమైనవి. అసంపూర్ణమైనవి. ఆ చేయబడే కార్యం కూడా అసమగ్రమైనది. అనిశ్చితమైనది. మానవాతీత అతిమనస్సులోనే ఆ ఎఱుక, సంకల్పం, శక్తి ఎప్పటికీ ఒకే సమగతిలో తమంతట తామే ప్రభావవంతమౌతాయి.

CWSA 28: 24-25

చేతన, శక్తి ఒకేదానిని గురించి చెప్తే, వాటికి రెండు శబ్దాలు ఉండటంలో ప్రయోజనం లేదు. ఈ వ్యవహారంలో "నేను నా తప్పులు ఎఱుగుదును" అనడానికి బదులుగా నా తప్పులపట్ల బలిష్టంగా ఉన్నాను." అంటే.... ఒక మనిషి వేగంగా పరుగెత్తుతుంటే నీవు అతడిని "ఇతడు గొప్ప శక్తితో పరుగెత్తుతున్నాడు అంటావు. చూడు! అలాకాక నీవతడికి "ఇతడు గొప్ప ఎఱుకతో పరుగెత్తుతున్నాడు" అంటే అది ఇదీ ఒకే అర్థాన్నిస్తుందా?

చేతన అన్ని విషయాలపట్ల ఎఱుకను కల్గివుంటుంది. ఊర్జం అంటే క్రియారూపం దాల్చే క్రియాశక్తి. అది సమస్త వస్తుజాలాన్ని సృష్టిస్తుంది. చేతన ఊర్జాన్ని కల్గి వుండవచ్చు. లేదా బయటకు విడుదల చేయవచ్చు. అంటే దానర్థం శక్తికి అది మరో పర్యాయపదమని కాదు. శక్తి బయటకు పోయినప్పుడు చేతన బయటకు పోవాలని, శక్తి పనిచేస్తున్నప్పుడు దానికి వెనుకనుండి దానిని చేతన గమనించకూడదు అని కాదు. కావల్సినంత తమస్సు నీలో వుంది. అంటే దానర్థం నీవు నీలోని తమస్సు ఒకటే అనికాదు. నీలోని తమస్సు పైకి లేచి, నిన్ను ముంచివేసినప్పుడు నీకు

నీవే పూనుకొని నిన్ను ముంచేసుకోవడం ఒక్కటే కాదు.

CWSA 28: 25 అనువాదం: సి. హెచ్. హర్షవర్థన్ *(9441519210)*

ఒక మౌలిక సత్యం

చేతన ఒక ప్రాథమికమైన విషయం ఉనికికి ప్రాథమికమైనది- ఈ విశ్వాన్ని అందులోని అన్నిటిని సృష్టించే ఊర్జం, కర్మ చేతనచలనం, — ఈ బృహత్ జగత్తేగాక సూక్ష్మ జగత్తు కూడా ఒక పద్ధతిలో అమర్చబడిన చేతన తప్ప మరొకటి కాదు. ఉదాహరణకు చేతన కదులుతున్నప్పుడు లేదా ఒక ఒత్తిడితో కూడిన కదలికలో ఉన్నపుడు, ఆ చర్యలో కదలికలో తనను తాను మర్చిపోయి ఒక అచేతనశక్తిగా పైకి కనిపించేటట్లు తయారవుతుంది. రూపంలో తన ఉనికిని మరచిననాడు అది ఒక ఋణవిద్యుత్కణం అణువు ఒక పదార్థవస్తువుగా మారుతుంది. వాస్తవానికి యింకా అది ఊర్జంలో పనిచేస్తున్న రూపాన్ని నిర్దేశిస్తున్న రూపపరిణామాన్ని నిర్దే శిస్తున్న చేతనయే. పదార్థంనుంచి స్వేచ్ఛపొందాలని చేతన అనుకుంటే యింకా రూపంలోనే వుంటూ, ప్రాణంగా జంతువుగా, మనిషిగా, నిదానంగా, పరిణామ పద్ధతిలో, పదార్థం నుండి వెలువడుతుంది. పరిణమిస్తున్న అంతర్వలనం నుంచి బయటపడి కేవలం మనిషిగానే కాకుండా ఇంకా పైకి మరేదోగా యెదుగుతుంది.

అది ఒక భౌతిక, ఒక ప్రాణిక, ఒక మానసిక, ఒక అంతరాత్మిక చేతనగా తన ను తాను విషయపరంపరగా రూపొందించుకోగల దనేంత దూరం వరకు చూడ గలగడం కష్టం కాకూడదు. నువ్వు ఇది గ్రహించగలిగితే ఇవన్నీ మనిషిలోనే ఉన్నాయి. కాని అవి మనిషి బాహ్య అస్తిత్వంలోకలగలిసి ఉన్న కారణంగా, వాటి సహజస్థితి మన ఆంతర రహస్య, స్వభావం వెనుక మరుగుపడి ఉంది.మనిషి వాటిని సంపూర్ణంగా ఎప్పుడు తెలుసుకోగలుగుతాడంటే తనలోని ఎరుకని ముఖ్యంగా పరిమితం చేస్తున్న వత్తిడిని విడిచిపెట్టినప్పుడు ఆ వత్తిడే మనల్ని బాహ్యంలో నివసించేటట్లు చేస్తున్నది. అప్పుడు మేల్కొని ఆంతర అస్తిత్వం మధ్యగా కుదురుకున్నప్పుడు ఆ వత్తిడి పోతుంది. మనలోని చేతన బయటఉన్న దానిపై సావధానతమూలంగానో ఒత్తిడుల కారణంగానో, వీటన్నింటినీ వెనుకకు నెట్టి వేసి, గోడ లేదా పరదా వెనుక పెట్టింది. ఆ గోడను పగులగొట్టి, తెరను తొలగించుకొని పూర్వపు వత్తిడితో తన ఆంతర ఉనికిలోని భాగాలతో కలిసిననాడు దాన్నే, మనం అంతరంలో జీవించడం అంటాం.

అప్పుడు మనకి బాహ్య ఉనికి చాలా చిన్నదిగా సామాన్యంగా, అనిపిస్తుంది. అప్పుడు మనం మన లోలోపల ఉన్న పెద్ద, ఘనమైన తరగని ప్రపంచాన్ని గుర్తించ గలుగుతాం. అదే కాకుండా చైత్యపురుష ఆధారంతో నిలబెట్టబడుతున్న మనఃప్రాణదేహాల నిమ్నభూమికలకు, యెచట ఆత్మ సదా స్వేచ్ఛామయియో, అపరిమేయయో ఆ ఆధ్యాత్మిక సామ్రాజ్యాలుగల ఉన్నత భూమికలకు మధ్య, నీవు దాన్నెలా పిలిచినా, ఒక మూతను మనలోని చేతన అడ్డుపెట్టింది. ఉన్నతస్థాయిలో ఉన్న చేతన ఆ మూతను బద్దలు కొట్టి తెరవగలదు. పైకి అధిరోహించి తన స్వాతంత్ర్యాన్ని సాధించి, దాన్ని విస్తృతపరచుకొని తేజోమయంకాగలదు లేదా ఆ ప్రాబల్యాన్ని ప్రతిబింబాన్ని చివరగా అత్యున్నత ఉనికిని శక్తిని క్రింది స్థాయి ప్రకృతిలోకి తీసుకురాగలదు.

చేతన అంటే భాగాలతో కూర్చబడినదికాదు. అస్తిత్వానికి మూలాధారం అదే తను కావాలనుకున్న భాగాలను అభివ్యక్తం చేయ తయారుచేస్తుంది. వాటిని పైనుంచి క్రిందికి పురోగతి దిశగా ఆధ్యాత్మిక స్థాయిలలో పదార్థ పరిణామదిశగా యిప్పుడు చేతన అభివృద్ధిపరుస్తున్నది. లేదా ఆ ప్రయత్నంద్వారా ఊర్ధ్వాభిముఖంగా ముందుకు తీసుకువెళ్తున్నది. దాన్నే మనం పరిణామం అంటాం. అది నీలోని అహంతో పనిచేయాలని ఎంచుకుంటే, స్పష్టంగా వ్యక్తిగత నేను అన్నీ చేస్తున్నది అనుకొంటూవు. అది తనను తాను యెప్పుడు ఆ పరిమిత ప్రక్రియ నుండి బయటకు పడవేసుకొవడం మొదలుపెడుతుందో అప్పుడు నువ్వు కూడా నీలో ఉన్న నేను అనే భావనను అది పూర్తిగా అనంతతలో బ్రద్దలై పోయి, దాని ఉనికిని పూర్తిగా కోల్పోయేదాకా విస్తరింపజేస్తావు లేదా దాన్ని విడిచిపెట్టి విశాల ఆధ్యాత్మికతగా వికసిస్తావు.

CWSA 28: 23-24

చేతన పట్ల శాస్త్రీయ దృక్పథాలు

చేతన పట్ల సాధారణ దృక్పథం సామాన్య బాహ్య అనుభూతులు మరియు విజ్ఞానశాస్త్రం కలయికతో ఏర్పడింది. ఈ అచేతన ప్రపంచంలో భౌతికశాస్త్రానికి చేతన తాత్కాలిక సంవిధానం. మౌలికంగా అచరమూ, అచేతనమూ అయిన వ్యవస్థలో యేదో పరిణమించి యెలాగో అభివృద్ధిచెందింది. ప్రాణంలో అది సహజసిద్ధం కాదు, మొక్కలో అది లేదు, విశేషించి అదొక మెరుగుపడుతున్న మెరుపు

ఒకసారి కుదుటపడి, మిణుకుమంటూ, నిద్రలో, మెలకువలో ఎల్లప్పుడూ ప్రాణం ఉన్నంత వరకూ నిరంతరం కొనసాగుతుంది. ప్రాణ పరిసమాప్తితో అంతర్ధానమయి పోతుంది. సాధారణ మనస్సు బహుశా జంతువులు పాలుపంచుకునే జాగరూక చైతన్యం ఒకటే కాకపోవచ్చు అంటుంది. అది చాలా జంతువులకు చేతన ఉన్నదన డాన్ని అంగీకరించరు. మనిషి జీవించి ఉన్నంత కాలం చేతన ఉంటుంది, మరణంతో అంతర్ధాన మయిపోతుంది, అతను నిద్రలో ఉన్నా, మ్రాన్పడి ఉన్నా, మత్తులో ఉన్నా, సౌందర్య ఆస్వాదన పారవశ్యంలో ఉన్నా, చేతన నిలిపివేయ బడుతుంది, తాత్కాలిక అచేతనత్వం పొందుతాడు. ఈ శాస్త్రీయ బాహ్య అవలోకనము సరైనదా కాదా, సమర్థించదగినదా కాదా? అనే రెండు ప్రధాన ప్రశ్నలను అది లేవనెత్తుతుంది — ఉపరిభాగంలో ఉన్న జాగృత చేతన ఒకటే సాధ్యమైన చేతనయా! ఇంకా చేతన, మనస్సు పర్యాయపదములా, చేతన మానసికమైనదా లేదా వేరే రూపాలు ఏమైనా ఉన్నాయా? అతిమానసిక లేదా ఉపమానసిక చేతన సాధ్యమా?

CWSA 28:18-19

చేతన, దృశ్య జగతత్తు

నా అనుభవంలో చేతన ఒక వ్యక్తిత్వం మరియు ప్రకృతిలోని శక్తుల మధ్య జరిగే చర్య, ప్రతిచర్యల ఆధారంగా తయారైన ఒక సంవిధానం కాదు. ఈ ప్రతి చర్యలను చూచే, లేక అన్వయించే ఒక సంవిధానం కాదు. అదే నిజమైతే వ్యక్తి త్వం ఎప్పుడైతే నిశ్శబ్దంగా కదలలేక ఎటువంటి చర్యలను జరపలేదో అప్పుడు చూడడం దానికి వివరణ ఇవ్వడం జరుగదు కనుక అప్పుడు చేతన ఉండదు. యోగంయొక్క అనుభవాలను అది నిరాకరిస్తుంది ఉదా, చలనంలేని, నిశ్చల నీరవ, అచల చేతన అనంతంగా వ్యాపించి ఉన్న వ్యక్తిత్వం మీద ఆధారపడని, చేతన ఉన్నదనీ, ఒక నిర్వ్యక్తిక చేతన చూడలేకపోయినా, వివరణ యివ్వలేకపోయినా, ప్రతిచర్యల మీద ఆధారపడని ప్రతిచర్యలు జరుపకపోయినా తనకు తానుగా ఉండే చేతన ఉన్నదనే ప్రాథమిక యోగానుభవాలకు యిది విరుద్ధంగా వుంది. స్వయంగా విషయిగత మూర్తిత్వమే, చేతన ఒక రూపనిర్మాణం, అది దాని అంతర్నిహిత శక్తి. తాత్కాలిక అభివ్యక్తం చేయబడిన మూర్తిత్వ కార్యకలాపం లోనిది గాక పరమాత్మ లేక పురుషునిలో వున్నది ఆ శక్తి

చేతన సృష్టిలో ఒక సత్యత. అంతర్నిహితంగా ఉన్న ఉపరితలంలో చురుకుగా లేకపోయినా, నిశ్శబ్దంగాను, చలనం లేకుండాను వుంటుంది. ఉపరితలం మీద అదృశ్యమైనట్లున్నా బాహ్యవిషయాలకు ప్రతిస్పందించకపోయినా లేక వాటిని గ్రహించకపోయినా, అంతరంగంలో సక్రియంగా గాని, నిష్క్రియంగా గాని ఉపసంహరించుకొని వుంటుంది. పూర్తిగా లేకుండాపోయిందన్నట్లున్నా, ఆ జీవి మన దృష్టికి అచేతనంగా, నిర్జీవంగా కన్పించినా చేతన వుంటుంది.

CWSA 28:15 *డా. టి. యస్. రాజకుమారి (9849412227)*

విశ్వ సృజనాత్మక సారతత్వం

చైతన్యం అంటే ఏమిటి?

... అది విశ్వంయొక్క సృజనాత్మక సారం — చైతన్యం లేనిదే విశ్వం లేదు; మరి చైతన్యం అంటే వాస్తవీకరణ. 'ఉన్నది' అంతా చైతన్యమేనని కూడా అనగలను. ఎందుకంటే చైతన్యం లేనిదే జీవం మరింకేమీ లేదు. అదే అసలు కారణం. చైతన్యం లేనిదే జీవం లేదు, తేజం లేదు, వాస్తవీకరణ లేదు, సృష్టి లేదు, విశ్వం లేదు. అవ్యక్త పరమాత్మలో ఒక చైతన్యం వుందేమో (అయితే ఈ ప్రశ్నలని చర్చించేటప్పుడు అసంభవమైన విషయాలు మాట్లాడవలసి ఉంటుంది); ఆదిలో పరమాత్మలో తన గురించిన ఎరుక కలిగింది అంటారు (అలా అనుకుంటే అంతకు ముందు తనలో తనకి గురించిన స్పృహ ఉండేది కాదన్న అర్థం వస్తుంది! అంటే మనం 'సచేతనం' అని పిలిచే స్థితిలో అతడు లేడని అనుకోవలసి ఉంటుంది). అతడిలో కలిగిన మొదటి చలనం తన గురించి తనలో స్పృహ కలగడం, తన గురించి తనలో యెరుక ఏర్పడిన తరువాత అతడు ఈ చైతన్యాన్ని విక్షేపించాడు. అలా సృష్టి ఏర్పడింది. అంటే సాంప్రదాయం చెప్పే కథనం అలా ఉంటుంది. కాని ఆది అనేదే లేదని అర్థం చేసుకోవాలి. ఎందుకంటే కేవలం మానవదృక్పథంలోనే 'ఆది' అనేది ఉంటుంది. ఆ 'ఆది' అనేది పరమాత్మే. తన పట్ల తాను ఎరుక పొందుతున్న పరమాత్మ. బహుశా ఆ చైతన్యం అతడికి సంతృప్తికరంగా తోచలేదేమో. అందుకే దాన్ని విక్షేపించాడు. అయితే దాన్ని తన బయటకు విక్షేపించలేదు. ఎందుకంటే తనకి బాహ్యంగా ఏదీ లేదు. కాని దాన్నొక సక్రియమైన చైతన్యంగా మార్చాడు. తనకది వాస్తవిక రూపం కావాలని, ఆ కారణంచేత సృష్టికి మూలం చైతన్యం అని నిశ్చయంగా

చెప్పొచ్చు. ఇంతకన్నా పదాలని నిశ్చయంగా, నిర్దిష్టంగా ప్రయోగించడం కష్టం. సృష్టి మొత్తానికి మూలం చైతన్యం — చైతన్యం లేనిదే సృష్టి లేదు. పైగా మనం 'చైతన్యం' అని పిలిచేది కేవలం పరమచైతన్యంయొక్క సుదూర స్పర్శ మాత్రమే. ఆ స్పర్శలో నిర్దిష్టత, నిర్దుష్టత లోపిస్తాయి. లేదా మరో విధంగా చెప్పుకోవాలంటే మసకబారిన అద్దంలో కనిపించే మూలచైతన్యంయొక్క ప్రతిబింబాన్నే మనం చైతన్యం అని పిలుస్తున్నాం. మనం మన చైతన్యం అని పిలుచుకుంటున్నది మసకబారిన అద్దంలో (కొన్నిసార్లు అది మసకబారి ఉంటుంది. కొన్నిసార్లు బాగా విరూపమై ఉంటుంది.) వ్యక్తి అంతరంగం అనే దర్పణంలో, అది చైతన్యంయొక్క ప్రతిబింబం మాత్రమే. ఆ ప్రతిబింబం ద్వారా, దేనినైతే అది ప్రతిబింబిస్తోందో, దాని దిశగా మనం నెమ్మదిగా పయనించినట్లైతే, మనం ఆ అసలు చైతన్యాన్ని చేరుకోవచ్చు. అదే ఋతచైతన్యం. ఒకసారి మనం ఋతచైతన్యాన్ని తెలుసుకో గలిగాము అంటే ప్రతి చోట దాన్ని సమానంగా దర్శించ గలుగుతాము. మన అంతరంగంలోని వక్రతే అందులో విభజన సృష్టిస్తుంది. ఆ వక్రతే లేకుంటే అంతా ఆ అనన్య చైతన్యంలో సమంగా ఇమిడి ఉండడం కనిపిస్తుంది. అంటే ఆ వక్రత వల్లనే, వక్రపరచే అద్దంలోని ప్రతిబింబం వల్లనే, చైతన్యంలో విభేదం, విభజన ఏర్పడుతాయి. అది జరగకుంటే ఉండేది అనన్య చైతన్యమే.

CWM 4:233-34

చైతన్యం ద్వారా మమేకం చెందినప్పుడు జ్ఞానం

ఏ విషయాన్ని అయినా, దానితో మమేకం చెంది, ఆ విధంగా దాని గురించిన ఎరుక సాధించడంలో ఉపయోగపడే సామర్థ్యాన్నే చైతన్యం అంటారు. కాని దివ్య చైతన్యంలో ఉండేది కేవలం స్పృహ మాత్రమే కాదు. దానికి జ్ఞానం ఉంటుంది, అది ప్రభావం చూపిస్తుంది. ఎందుకంటే స్పృహ, జ్ఞానం ఒక్కటి కాదు. ఒక ప్రకంపన గురించి ఎరుక కలిగి ఉన్నంత మాత్రాన అది అంతా తెలుసునని కాదు. మన చైతన్యం దివ్యచైతన్యంలో పాలుపంచుకున్నప్పుడే అది ఒక వస్తువు గురించి మమేకంచేత సంపూర్ణ జ్ఞానం పొందగలుగుతుంది. సాధారణంగా అయితే మమేకం అయినప్పుడు పొందేది జ్ఞానం కాదు, అజ్ఞానం. ఎందుకంటే చైతన్యం ఒకదాంతో మమేకమైనప్పుడు

అందులో పూర్తిగా విలీనం అయిపోతుంది. కాబట్టి ఇక దాని పూర్వోత్తరాలని, పర్యవసానాలని గుర్తించలేకపోతుంది.

అదే విధంగా కోపపు చలనంతో మనం మమేకం చెందినప్పుడు, మన ఆంతర్యం అంతా ఓ ఆగ్రహపూరిత ప్రకంపనగా మారిపోతుంది. గుడ్డిగా అందులో కలిసిపోతుంది. అది తప్ప తెలియని విస్తృతి ఏర్పడుతుంది. అలాంటి సంచలనభరిత భావావేశస్థితిలో కూడా సాక్షీభావాన్ని వహించి వెనక్కు తగ్గితే, సర్వజ్ఞ మైన దృష్టితో జరుగుతున్న వ్యవహారాన్ని తిలకించగలము. కాబట్టి సాధారణ జీవనస్థితిలో జ్ఞానం సంపాదించాలంటే దృగ్విషయం నుండి వెనక్కు మళ్లాలి. దాంతో మమేకం కాకుండా దాన్ని క్షుణ్ణంగా తెలుసుకోవాలి. ఎందుకంటే ప్రతీ వాస్తవంలోను ఉండే సత్యసారంతోను, దాని స్వభావంతోను, అది ఎప్పుడూ సమైక్యమై ఉంటుంది. అది కేవలం తెలుసుకోవడంతో ఆగిపోకుండా, ఆ ఎరుకచేత కోరుకున్న పరిణామాన్ని సాధించగలుగుతుంది. దాని దృష్టిలో స్పృహ కలిగి ఉండడం అంటే, ప్రభావం కలిగి ఉండటం — దాని ప్రతీ చలనంలోను దాని సర్వశక్తత తళుక్కుమంటుంది. అది కాంతులు చిందించడమే కాదు. దాని సత్యధర్మం సూచించిన లక్ష్యం దిశగా దాని మహోగ్రభావం బాటలు వేస్తుంది.

CWM 3:167-68

అనన్య చైతన్యంయొక్క ఆత్మావధి

అనన్య చైతన్యంయొక్క ఆత్మావధిచేతనే అభివ్యక్తజగతి ఏర్పడుతుంది. అవధుల వల్లనే భేదాలు ఏర్పడతాయి. కాలంలో భేదం, స్థలంలో భేదం, శక్తిలో భేదం మొదలైనవి పుట్టుకొస్తాయి. అవన్నీ వట్టి అవధులు మాత్రమే. అభివ్యక్తిలో ఎక్కడైనా, ఏ తలంలోనైనా, — అవును, ఎందుకంటే అది ఏ తలం అనేది ప్రధానం కాదు — మనం ఆ అవధులని అతిక్రమించ గలిగామంటే, ఇక మిగిలేది చైతన్యం మాత్రమే.

ఈ కోణంనుండి చూసినప్పుడు అవధులను స్వీకరించడంవల్ల అభివ్యక్తి ఏర్పడింది అని అనవలసి ఉంటుంది. ఎప్పుడైతే పరిమితిలు స్వీకరించబడ్డాయో అప్పుడే అభివ్యక్తికి అవకాశం ఏర్పడింది.... దీన్ని మాటల్లో చెప్పడం చాలా కష్టం. మాట్లాడడం మొదలుపెట్టగానే, ఇలాంటిది ఏదో అవుతున్నట్టు (ఏదో తిరగబడుతున్నట్టు సూచించే చేష్ట), ఏదో చేజారిపోతున్నట్టు అనిపిస్తుంది. దాంతో అంతా అయిపోతుంది. ఇక

సారం అంతా ఆవిరైపోతుంది. అప్పుడిక భౌతిక సంవేదన ముందుకొచ్చి "దాన్ని ఇలా వ్యక్తం చేస్తే బావుంటుంది, అలా చెప్తే బావుంటుంది..." అంటూ ఎన్నో అంటుంది. మాటల్లో చెప్పాలంటే ప్రతీ బిందువులోను అనంతతయొక్క, సనాతనత యొక్క చైతన్యం దాగి వుంటుంది అని అనవలసి ఉంటుంది. కాని అవన్నీ వట్టి మాటలు మాత్రమే, మాటలు తప్ప మరేమీ కావు. కాని ఆ అనుభూతిని పొందే అవకాశం అక్కడుంది. స్థలంలో నుండి ఒక్క అడుగు వెనుకకు వేసినట్టు... అంటే తమాషాగా ఉంటుందిగాని రాతిలోనే కాక, నిశ్చయంగా నీటిలోను, నిప్పులో కూడా చైతన్యశక్తి, అంటే ఆది చైతన్యం దాగి వుంటుంది అని చెప్పొచ్చు. ఈ మాటలన్నీ అర్థం లేనివే.... మౌలికమైన, ప్రధానమైన, — ఈ మాటలకి అసలు అర్థమే లేదు — సనాతనమైన, అనంతమైన చైతన్యం....

CWM 10;219-20

స్వేచ్ఛ, పూర్వనిర్దేశకత

ఒక దివ్యచేతనాతనం వుంది. అందులో అన్నిటినీ నిర్దుష్టంగా తెలుసుకోవచ్చు. పూర్వద్రష్టమైన, పూర్వనిర్దేశ్యమైన విశ్వరచనని అక్కడ గుర్తించవచ్చు. ఆలాంటి దర్శనం అతిమానసతలాల అత్యున్నత శిఖరాల వద్ద దొరకుతుంది; అది పరమాత్మ నిజదృష్టి. ఆ చైతన్యం మన సొంతం కానప్పుడు, మన ప్రస్తుత సహజదృష్టిని విడిచిపెట్టి, ఆ తలానికి వర్తించే పరిభాషని ఉపయోగించి మాట్లాడడంలో అర్థం లేదు. ఎందుకంటే నిమ్న చైతన్యతలంలో ఏదీ ముందే సుసిద్ధంగా ఉండదు, పూర్వ నిర్దేశం కాదు. అంతా వికాసమాన దశలో ఉంటుంది. కాని ఆ తలం మీద మనం ఎంచుకోవచ్చు, ఎంపిక చేసుకోవచ్చు; ఒక అవకాశాన్ని త్రోసిపుచ్చి, మరో అవకాశాన్ని స్వీకరించవచ్చు; ఒక మార్గాన్ని అనుసరిస్తూ, మరో మార్గంనుండి వైదొలగిపోవచ్చు, ప్రస్తుతం వాస్తవంలో జరుగుతున్నది ఆ ఉన్నతతలంలో ముందు పూర్వ దర్శితమైనా, పూర్వనిర్దేశనం అయినా, అవన్నీ మనకు సాధ్యమవుతాయి.

పరమ చైతన్యానికి ముందే అన్నీ తెలుస్తాయి. ఎందుకంటే ఆమె సనాతనతలో అన్నీ ఎప్పుడో వాస్తవీకృతమైపోయి ఉంటాయి. కాని ఆమె లీలలో భాగంగా, ఆమె పరమాత్మలో పూర్వనిర్ణీతమైనదాన్ని భౌతికతలంమీద సాకారం చేసే ప్రయత్నంలో భాగంగా, పూర్తి వ్యవహారం ఎరగనట్టు ఆమె భూమి మీద సంచరిస్తూ

ఉంటుంది; మునుపులేని ఏదో నవీన, అనుభవైక సూత్రాన్ని ఆమె కొత్తగా పన్నుతున్నట్టు ఆమె పనిచేస్తుంది. ఉన్నత చైతన్యంలో ముందే ఉన్న పూర్వజ్ఞానం పట్ల ఆమెలో కలిగే విస్మృతి కారణంగానే, ఈ సంసారంలో పరిశ్రమించే వ్యక్తికి, తనకి స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యం, స్వీయసంకల్పం ఉన్నాయన్న భావన కలుగుతుంది. వ్యక్తిలో కలిగే ఈ అనుభూతులన్నీ ఆమె లౌకిక ఉపకరణాలు, వ్యావహారిక సాధనాలు మాత్రమే. ఆ యంత్రాంగం వల్లనే ఎక్కడో పూర్వదర్శితమైన చలనాలు, ఎక్కడో పూర్వవిరచిత మైన వ్యూహాలు ఇక్కడ వాస్తవీకృతం అవుతాయి.

ఒక నటుణ్ణి ఉదాహరణగా తీసుకుంటే ఈ విషయం బాగా అర్థమవుతుంది. నటుడికి తాను నటించాల్సిన పాత్ర ఎలాంటిదో సమగ్రంగా తెలుస్తుంది. వేదిక మీద సన్నివేశం ఎలా పరిణమిస్తుందో అంతా నటుడికి ముందే తెలుస్తుంది. కాని అతడు వేదిక మీద ఉన్నప్పుడు మాత్రం ఏమీ జరగనట్టు నటించాలి. ఈ అనుభవాలన్నీ అతడు మొట్టమొదటిసారిగా పొందుతున్నట్టు అతడు స్పందించాలి, నటించాలి. అనుకోని సంఘటనలతో, ఆశ్చర్యకర సన్నివేశాలతో తన చుట్టూ దర్శనమిస్తున్న ఓ వింతైన ప్రపంచాన్ని కొత్తగా తిలకిస్తున్నట్టు అతడు అభినయించాలి.

CWM 3;28-29

చైతన్యం బహుళ తలాత్మకం

స్వేచ్ఛ మరియు విధి, స్వాతంత్ర్యం మరియు నిర్దేశ్యకత — ఇవి చైతన్యంలో వివిధ తలలాకి చెందిన సత్యాలు, అజ్ఞానంవల్ల మనసు ఆ రెండింటినీ ఒకే తలంలో ఉంచి, రెండిటినీ పరస్పర విరుద్ధ సత్యాలుగా పరిగణిస్తుంది. చైతన్యం సమమైన, అఖండమైన యదార్థం కాదు. అది ఎంతో సంక్లిష్టంగా ఉంటుంది. అది చదునైన సమతలం వంటిది కాదు. అది బహుళ తలాత్మకం.

అత్యున్నత స్థాయిలో పరమాత్మ ఉంటే, నిమ్నతమ స్థాయిలో పదార్థం ఉంటుంది. ఈ అట్టడుగు స్థితికి, ఆ అత్యున్నతస్థాయికి మధ్య అనంతమైన స్థాయిల, దశల పరంపర ఉంటుంది.

పార్థివతలం, సామాన్య చేతనావస్థలో మనం పూర్తి నిర్బంధ స్థితిలో ఉంటాము. ప్రకృతి నిబద్ధమైన యంత్రాంగానికి బానిసలమై, కర్మచక్రానికి బద్ధులమై ఉంటాము. అలాంటి స్థితిలో జరిగే ఘటనలన్నీ గతంలో జరిగిన కర్మల ప్రభావంవల్ల నిస్సహాయంగా

జరిగిపోతుంటాయి. మనకి స్వతంత్ర చలనం ఉన్న భ్రమలో ఉంటాముగాని, అందరూ చేస్తున్నదే మనమూ చేస్తుంటాము. ప్రకృతికి చెందిన విశ్వచలనాలే మనలోనూ ప్రతిబింబిస్తుంటాయి. ఆమె విశ్వయంత్రాంగంయొక్క భారమైన చక్రాలకి కట్టబడ్డ మనిషి నిస్సహాయంగా గిరికీలు కొడుతుంటాడు. కాని పరిస్థితి అలాగా ఉండాల్సిన పని లేదు. నీవు కావాలంటే నీ పరిస్థితిని మార్చుకోవచ్చు. ఎక్కడో అడుగున మసలకుండా, ప్రకృతి యంత్రాంగం కింద పడి నలిగి నుజ్జు కాకుండా, తోలుబొమ్మలా నిర్లిప్తంగా కదలాడకుండా ఉండడం సాధ్యమే. అందుకు నీ చైతన్యాన్ని మార్చుకుని, కింది స్థాయిని వదిలి పై స్థాయికి మారి, అక్కడి నుండి జీవితాన్ని దర్శించాలి. అనివార్యం అనుకుని పెదవి విరిచిన పరిస్థితుల మీద కూడా ఎంతో కొంత పట్టు సాధించొచ్చు. మారదనుకున్న విధిని అనువుగా మార్చుకోవచ్చు. కిందన సుడులు తిరిగే సుడిగుండంలో నుండి బయటపడి, పైకి లేచి, పై స్థాయిలో స్థిరంగా కొలువైనప్పుడు నీవు విముక్తుడివి అవుతావు. ఇక తాపత్రయాలు నిన్ను అంటవు. ఇక నీవు నిర్లిప్తంగా కదిలే ఉపకరణానివిగా గాక సచేతనంగా చరించే జీవిగా మారుతావు. అప్పుడిక నీ కర్మకి పర్యవసానాలు నీకు అడ్డురావు. కావాలనుకుంటే ఆ పర్యవసానాలనే మార్చుకోగలవు. ఒకసారి నీవు బలాల లీలని గమనించావంటే, బలాల మూలాలు దాగి వున్న చైతన్యతలానికి నిన్ను నీవు ఉద్ధరించుకోగలిగావు అంటే, అప్పుడు నీవిక కదిలించబడుతున్న తలానికి చెందవు. కదిలిస్తున్న తలానికి చెందినవాడివి అవుతావు.

CWM 3:29-30 *అనువాదం: డా. వి. శ్రీనివాస చక్రవర్తి (9500069322)*

చేతన దాని ఉపకరణములు

ఇచట రెండు సంగతులు గురించి ఆలోచించవలసి వుంది. చేతన ఉపకరణములు — దేనితో చేతన స్పష్టమౌతుంది. మనము ఉపకరణాలను తీసుకుందాము. అక్కడ మానసిక అస్తిత్వం ఆలోచనలను కలుగజేస్తుంది. మనోద్వేగాల అస్తిత్వం అనుభూతిని కలుగజేస్తుంది; ప్రాణిక అస్తిత్వం కార్యనిర్వహణాశక్తిని యిస్తుంది, కర్మ చేసే భౌతిక అస్తిత్వమూ ఉంది.

మేధావి ఐన మానవుడు దేనినైనా వినియోగించుకుని అందమైనదాన్ని సృజిస్తాడు అతడు తెలివైనవాడు కాబట్టి, కాని అతనికి పరిపూర్ణమైన పరికరాలను ఇస్తే అద్భుతాలను సృష్టిస్తాడు. ఒక గొప్ప సంగీతకళాకారుడిని తీసుకుంటే, పాడైన పియానోను

యిస్తే కొన్ని సంగతులు లోపించినా తన తెలివితేటలతో అందమైన సంగీతాన్ని ఆవిష్క రించగలడు. ఆయనకు చక్కగా శృతిచేసిన, మంచి పియానో యిస్తే మరింత మనోహరమైన సంగీతాన్నివ్వగలడు. చేతన రెండు సందర్భాల్లో ఒక్కటే అయినా అందముగా వ్యక్తము కావడానికి సరైన మంచి ఉపకరణము కూడా అవసరము. దేహానికి మానసిక, ప్రాణిక, అంతరాత్మిక, భౌతిక సామర్థ్యా లుండాలి.

నీ భౌతిక నిర్మాణము సరిగా లేకున్నా, అమరికలు చెడుగానున్నా నీకు కష్ట మవుతుంది. మనసు విషయములో కూడా అదే జరుగుతుంది. చెడు లేక మరకల మనసు కలిగినవాడి కన్నా, బుద్ధికుశలత కలిగి పరిపూర్ణమైన మానసికస్థితితో చక్కగా వ్యక్తపరచగలిగిన వ్యక్తి ఉత్తమముగా తనను తాను వ్యక్తము చేసుకోగలడు. ప్రప్రథమ ముగా మన చేతనకు శిక్షణ నిచ్చి తనను గురించి తాను అవగాహన చేసుకునేటట్లు, మన ఆదర్శాలకు అనుగుణముగా చైతన్యమును తీర్చుదిద్దుకోవాలి, కాని అదే సమయములో మన శరీరమును, ఉపకరణములను నిర్లక్ష్యము చేయరాదు.

CWM 4:40-41

జాగృత, నిద్రాణ చేతన

నీ వాక్చాతుర్యము బాగుండి, విద్యార్థు లందరూ నీవు చెప్పేనది చక్కగా విని తేలికగా నిన్ను అర్థము చేసుకున్న రోజు లున్నాయని, నీవు గమనించి వుంటావు. లేదంటే, కొన్ని రోజుల్లో నీవు చెప్పాలనుకొన్నది సరిగ్గా చెప్పలేకపోతావు. వారు నీవు చెప్పేనది శ్రద్ధగా వినరు. అది నీకుచికాకు, విసుకు కలిగిస్తుంది. దాని అర్థము, మొదటిసారి నీ చైతన్యము మేలుకొని నీవు చేసే పనిలో దృష్టి నిమగ్నము చేయడము జరిగింది. రెండవసారి అది ఇంచుమించు నిద్రాణమై బాహ్యసంగతులలో వదిలివేయ బడినది. నీవు నీ అత్యంత బాహ్యవిషయాలలో నీ చేతన వదలివేయబడింది. నీకు అపారమైన జ్ఞానమున్నట్లయితే కొంతైనా విద్యార్థులకు మెరుగ్గా బోధించ గలిగేవాడిని. సుశిక్షితమైన, చక్కగా సంసిద్ధం చేయబడినదానిని ఉపయోగించా లనుకొన్నపుడు చక్కగా ప్రతిస్పందించే ఒక మంచి ఉపకరణమైన మనస్సు నీకుంటే, అవసరమైన వివరాలన్నింటినీ, అర్థాలన్నింటినీ వ్రాసుకొని వుంటే, అంతా సవ్యంగా జరిగిపోతుంది. అపుడు నీ బుర్రలో ఏమీ లేకపోవడమే కాక నీవు ఉన్నత చేతనాస్పృహకు దూరము కావడము వలన పుస్తకము తీసుకొని పాఠము చదవడము తప్ప వేరే గత్యంతరము

లేదు. నీవు మరొకరి మనసు నుపయోగించుకోవలసి వచ్చినది.

CWM 4;41

చేతన వివిధ స్థితులు

ఉదాహరణకు నీ భౌతిక చేతన లేక సూక్ష్మభౌతిక చేతన నీ ప్రాణికచేతన లేక ఉన్నత లేక నిమ్న ప్రాణికచేతన నీ అంతరాత్మిక చేతన, నీ మానసిక చేతన – ప్రతీ ఒక్కటీ పూర్తిగా వేరయినవి. కాబట్టి నీవు నిద్రలో నున్నప్పుడు, మేలుకొన్నప్పుడు నీ చేతన వేరు, వేరు.

నీ జాగ్రదావస్థలో వస్తువులన్నీ నీకు బాహ్యముగా నున్నట్లు ముందుకు వస్తాయి. కాని నీవు నిద్రావస్థలో నున్నప్పుడు అవి నీలోనే వున్నట్లు కనిపిస్తాయి. ఒకేసారి నీవు బయటకు నెట్టివేయబడినట్లు, నీ ముందుగా నున్నట్లు, మరొకసారి నీలోని అంతరంగమున అద్దములో చూసినట్లు కనిపిస్తుంది.

నీకు అర్థము కాలేదా? బాగా అర్థం కాలేదు. మంచిది; ప్రతి ఒక్కరు స్పష్టముగా తన చేతన గురించి తెలుసుకోవాలి, తప్పనిసరిగా చేతనాస్థితులను వివేచించ నేర్చుకోవాలి. లేనట్లయితే నిరంతరము అయోమయస్థితితో బ్రతకవలసి వస్తుంది.

నిజానికి ఇది ప్రయాణములో మొదటి అడుగు దారానికి మొదలు, ఎవరైనా సరే దారాన్ని చివరి వరకు పట్టుకొని వుండకపోతే దారి తప్పడము జరుగుతుంది. ఇది దారము చివరభాగాన్ని పట్టుకోవడం కోసమే.

CWM 7;131

ప్రతి అంశా సకలంలో భాగము

అజ్ఞానము నుండి తప్పించుకొని బయటపడి, జ్ఞానములో ప్రవేశించు. ప్రప్రథమముగా ఇప్పుడు నేను చెప్పేది గ్రహించండి. నీవు సంపూర్ణమైన మొత్తములో ఒక భాగమని నేనింతకు ముందు చెప్పినదానిని మొదట నీవు గ్రహించితీరాలి. ఆ మొత్తము మరొక పెద్ద మొత్తములో భాగము. ఆ పెద్ద మొత్తము మరో గొప్ప పెద్ద మొత్తములో భాగము. ఇంకా పెద్ద గొప్ప మహామొత్తము ఒకే ఒక పరిపూర్ణతగా రూపుదిద్దుకుంటుంది. ఒకసారి నీవు యధార్థము గ్రహించిన పిమ్మట, నీ కంటే గొప్పదైనది నీలో భాగమైనప్పుడు ఇక మన మధ్య విడిపోవడము అసాధ్యము. ఇది

ప్రారంభము మాత్రమే! ఇప్పుడు దాని గురించి ఆలోచించడమే గాక అనుభూతి చెంది దానితో జీవించినపుడు అజ్ఞాన గోడలు బీటలువారుతాయి. ప్రతి ఒక్కరూ ఈ ఐక్యతను అన్నింట్లో గుర్తించి తాను అందులో ఇంచుమించుగా అసంపూర్ణ శకలమైనప్పటికీ విశాల విశ్వములో భాగమనే భావన, వాస్తవమును గ్రహిస్తుంది. అప్పుడు ప్రతి ఒక్కరూ ఇంకా విశాల విశ్వచేతన కలిగి యుండటం ప్రారంభ మవుతుంది.

CWM 7:233

వ్యక్తిగత, విశ్వగత చేతన

చేతన ప్రతి ప్రాణిలో అంతర్లీనమై వున్నది. అది అన్ని వస్తువుల్లోను చుట్టచుట్టుకొని వుంది. పైకి అచేతనంగా కన్పించే దాని నుండి అది వెలువడి వ్యష్టి జీవితంలో తనను తాను వ్యవస్థీకరించుకోవాలి. ఉపరితలానికి మనకు తెలిసింది ఇదొక్కటే. మనము బాహ్యమున నివసిస్తున్నాము కాబట్టి మనము దాని చైతన్యములోనే ఏకమై యున్నాము. కాని అంతర్ముఖంగా ఒక అస్పష్టమైన గోడ లేక విస్మృతి దానికి బాహ్యప్రాణికానికి మధ్య కలదు. అక్కడ ఒక ఆంతర అస్తిత్వం, ఆంతర మనసు, ప్రాణము, భౌతికము, మరింత లోపల ఒక చైత్యపురుషుడు కలవు. ఇవన్నీ మనకు తెలియవు. మనకు బాహ్యానికి కనిపించేవే తెలుసుకాని వాటికి ఆధారాలు, అవి ఎలా ఏర్పడినవో తెలియదు. యోగసాధన వలన అడ్డుగోడలు మెల్లగా కూలిపోయి, మనకు లోపల ఇంకా లోతుగాగల లోపల ప్రాణి వివరాలు మనకు తెలుస్తాయి. అలా కావడము వలన ఒక నూత్న యోగసమన్వితా చైతన్యము నిర్మించబడటము వలన విశ్వచైతన్యముతో ప్రత్యక్ష సంబంధము ఏర్పడటమే కాక దాని పరిసరాల్లోని ఉన్నత ఆధ్యాత్మికస్థితితో అనుబంధము ఏర్పడుతుంది.

వ్యక్తి చైతన్యము దానికి సొంతమైనట్లు, అలాగే విశ్వచైతన్యము — ఒక విశ్వ ప్రాణి — ఒక విశ్వమనసు — విశ్వజీవనము — విశ్వభౌతికము — విశ్వచైతన్య ప్రవృత్తి కలిగి వుంటాయి. మనము బాహ్య భౌతిక జీవనానికి బందీ లవడము వలన విశ్వచేతన ఎరుకలోకి రాదు. అంతర్ముఖ జాగృత ... తెరుచుకొన్నప్పుడు జగత్ చైతన్యము — జగత్ ప్రకృతి — జగత్ స్వయం కదిలికలు అవగతము కావడము వలన మన చైతన్యము కూడా విశాల విశ్వచైతన్యముతో ఒకటిగా కలిసిపోతుంది.

విశ్వప్రకృతిశక్తులు మనకు తెలియకుండా మన మీద పనిచేస్తాయి. కాని ఏ విధమైన సాధారణ నియంత్రణ వుండదు. మనము విశ్వచైతన్య సాంగత్యముతో అది పనిచేయు విధానము తెలియడము వలన మనము దాన్ని గ్రహించగలము, నియంత్రించగలము.

CWSA 28:19-20 అనువాదము జి. వి. యస్. వి. ప్రసాదు *(9848532224)*

చేతన వత్తిడి భేదాన్ని కలిగిస్తుంది

చేతన యెచట తనను తాను నిలుపుకొని, కేంద్రీకరింప జేసుకొంటుందో దాని మీద సమస్తమూ ఆధారపడి వుంటుంది. చేతన గనుక అహంలో తనను నిలుపుకొని కేంద్రీకరింప జేసుకొంటుందో దాని మీద సమస్తమూ ఆధారపడి వుంటుంది. చేతన గనుక అహంలో తనను నిలుపుకొని లేక దానితో తనను సహకరింప జేసుకొన్నట్లయితే, నీవు నీ అహంతో మమేకమై వుంటావు — మనస్సులో గనుకైతే, నీవు నీ మనస్సుతోను దాని కార్యకలాపాలతోను మమేకమైపోతావు, అలాగే తక్కినదంతా. చేతన గనుక తన వత్తిడిని వెలుపల పెట్టినట్లైతే, నీవు బాహ్య అస్తిత్వంలో నివసించడం అవుతుంది. నీ ఆంతరిక మనస్సు, ప్రాణికం, లోతైన అంతరాత్మికాన్ని తెలియని వాడవౌతావు. చేతన గనుక లోనికి పోయి, దాని కేంద్రీకృత వత్తిడిని అచట పెడ్తే, అప్పుడది తనను తాను ఆంతరిక అస్తిత్వంగా లేక యింకా లోతులో చైత్యపురుషునిగా తెలుసుకొంటుంది. ఎచట ఆత్మ సహజంగా తన వైశాల్యతను, స్వేచ్ఛను యెరిగి వుంటుందో, అటువంటి, దేహం వెలుపల వుండే భూమికలకు అధిరోహించినపుడు, అది తనను తాను, మనస్సు, ప్రాణం, దేహంగా గాక ఆత్మగా తెలుసుకొంటుంది. ఇదిగో చేతన యీ వత్తిడే సమస్త భేదాన్ని కలిగిస్తుంది. అందుచేత అంతరాంతరాల లోనికి పోవాలంటే హృదయంలో, ఊర్ధ్వానికి పోవాలంటే మనస్సు మీద చేతనను కేంద్రీకరించాలి. చేతన యెచట వున్నదనేది, ప్రతి విషయాన్ని నిర్ణయిస్తుంది. అదే అతడిని, మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక లేక అంతరాత్మిక వ్యక్తిగా లేక, బద్ధుడా, స్వేచ్ఛ గలవాడా, పురుషునిగా విడివడి లేక ప్రకృతిలో చిక్కుకొని వున్నవానిగా చేస్తుంది.

CWSA 28:20-21

మనిషిలోని ద్వివిధ ప్రకృతి

యెప్పుడూ కూడా, అతడు సాధారణంగా నివసించే బాహ్యచేతన, అతనికే

యేమీ తెలియని, దాపరికానికి లోనైన మరో ఆంతరిక చేతన అనే రెండు చేతన లున్నాయి. సాధన చేసినపుడు, ఆంతరిక చేతన తెరచుకోవడం ఆరంభమౌతుంది. అప్పుడతడు లోనికి పోయి సర్వవిధ అనుభవాలను అచట పొందుతాడు. సాధన పురోగమించినకొలదీ, అతడు అధికాధికంగా ఆంతర అస్తిత్వంలో నివసించ మొదలు పెడ్తాడు, బాహ్య అస్తిత్వం అతనికి అధికాధికంగా, ఉపరితలం మీదిదిగానే అవుతుంది. మొదట్లో ఆంతరిక చేతన స్వప్నంలా అన్పిస్తుది, బాహ్యచేతన మెలకువలోని సత్యతగా కన్పిస్తుంది. తరువాత ఆంతరిక చేతన సత్యమైనదిగా తయారవుతుంది. బాహ్యచేతన, చాలామందికి, ఒక స్వప్నంలా లేక భ్రాంతిగా అనుభూతమౌతుంది, లేక అదేదో ఉపరితలం మీద వున్నది, బాహ్యమైనదిగా అనుభూతమౌతుంది. ఒక ప్రగాఢ శాంతి, వెలుగు, సుఖం, భక్తి, ప్రేమ, దైవానికి సన్నిహితత్వం లేక దైవసన్నిధి, మదర్ ప్రవే శంగా ఆంతరికచేతన అన్పించడం ఆరంభమౌతుంది. అప్పుడతడు రెండు చేతన లున్నాయనే యెరుక పొందుతాడు. ఈ ఆంతరిక చేతన ఒకటి, తనకు ప్రతిరూపమైన దివ్యచేతనగా, ఉపకరణంగా పరివర్తన చెందించవలసిన చేతన మరొకటి — అది కూడా, నిండైన శాంతి, వెలుగు, దైవంతో ఒకటిగా అవ్వడం జరగాలని. వర్తమానంలో నీవు ఆ రెండింటి మధ్య కదలాడు తున్నావు. ఇటువంటి కాలంలో నీకు కలిగిన అను భూతులన్నీ చాలా సహజమైనవి. వాటిని గురించి నీవేమీ బెంగ పెట్టుకోవద్దు. దేని యందు నీవు నివసించ గలుగుతావో ఆ ఆంతరిక చేతన నిండుగా అభివృద్ధి చెం దేంత వరకు వేచి వుండడం మంచిది.

*

మానవులలో ద్వివిధ ప్రకృతి యెప్పుడూ వుంటూనే వుంది. ఆంతరిక (అంతరాత్మిక, ఆధ్యాత్మిక) ప్రకృతి దైవంతో సంపర్కంలో వుంటుంది. మరొకటి, బాహ్యమైనది, మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికాలకు సంబంధించిన ప్రకృతి, అది అజ్ఞానంలో పెంచి పోషించబడింది. అందుచేత, దోషాలతోను, అపరిపూర్ణతలతోను, అపరిశుద్ధతలతోనూ నిండి వుంది. ఈ కారణంచేత సాధనలో ఒక్క క్షణంలో అన్నీ జరిగిపోవు. ఆంతరిక అనుభవం పెరిగి, విస్తరించి, అధికాధికంగా ప్రకృతిని నింపివేస్తుంది. కాని మొత్తం నిండేదాకా, యెక్కడో ఓ చోట అపరిపూర్ణత ఉంటూనే వుంటుంది.

CWSA 28:89-90

వ్యష్టి చుట్టూ వుండే పర్యావరణ చేతన

ప్రతి వ్యక్తీ తన చుట్టూ ఒక పర్యావరణ చేతనను లేక వాతావరణాన్ని తనతో పాటు తీసుకుపోతుంటాడు. దాని ద్వారా యితరులతోనూ లేక వైశ్వక్రియాశక్తులతోనూ సంబంధం కలిగి వుంటాడు. ఇదిగో దీని ద్వారానే యితరుల యీ క్రియాశక్తులు లేక ఆలోచనలు లేక అనుభూతులు, అతనిలో ప్రవేశిస్తాయి.

*

వ్యష్టి, తన భౌతిక దేహానికి పరిమితమై లేడు — అలా అనుకొనేది అతని బాహ్యచేతన మాత్రమే. ఈ పరిమితుడననే భావన నుండి అతడు బయటపడిన వెంటనే, దేహంతో సంబంధం కలిగియున్న...... కాని దానికి చెందనిదానిననే ఆంతరిక చేతనా సంవేదన మొదట్లో కలుగుతుంది. ఆ తరువాత దేహానికి ఊర్ధ్వంలోని భూమికల అనుభూతి కలుగుతుంది. దానితో పాటు, దేని ద్వారా జగత్ క్రియాశక్తులతోనూ, యితర జీవుల తోనూ, తాను సంబంధం కలిగి వుంటాడో, దేహాన్ని చుట్టి యే చేతన వున్నదో అది తన భాగమే అనీ వ్యష్టిభాగమే అనీ అనుభూతి కలిగుతుంది. దానినే, యీ చివరిదానినే నేను పర్యావరణచేతన అన్నాను.

*

ప్రతి మనిషీ తన దేహంలో తన స్వకీయ వ్యక్తిగత చేతనను నిలిపి రక్షించుకొంటున్నాడు. తన పరిసరాలతో, కేవలం తన దేహం ద్వారా యింద్రియాల ద్వారా, యింద్రియాల నుపయోగించుకొనే మనస్సు ద్వారా మాత్రమే సంపర్కంలో కొస్తున్నాడు. అయి నప్పటికీ అతనికి తెలియకుండా ఎల్లకాలమూ అతని లోనికి వైశ్వక్రియాశక్తులు గ్రుమ్మ రిల్లుతూనే వున్నాయి. ఉపరితలానికి తేలివచ్చే ఆలోచనలు, అనుభూతులు వగైరాలు మాత్రమే అతను యెరుగ గలుగతాడు. వీటినే అతను తన స్వంతం అనుకొంటాడు. నిజానికవి మనస్సు తరంగాలుగా, ప్రాణిక తరంగాలుగా, సంవేదన, ఉద్రేకాలు వగైరా రూపంలో వస్తాయి. అవి అతనిలో ప్రత్యేక రూపాన్ని ధరించి, అతనిలో ప్రవేశించిన తర్వాత ఉపరితలానికి లేచి వస్తాయి.

CWSA 28:213-14

దేహాని కేదైనా కావలసి వచ్చినపుడు, తన కవసరమైనది అదే అని దానికి యెరుగ కలిగినపుడు, ప్రాణికం మరిదేన్నో కోరుకొన్నప్పుడు మనస్సు మరింకోదాన్ని కోరు కొన్నప్పుడు వాటి మధ్య చర్చ జరుగుతుంది, వైరుధ్యతలు, సంఘర్షణలు చోటు చేసుకుంటాయి. అప్పుడు దేహం స్థితి యేమిటి అనేది చాలా స్పష్టంగా వివేచించ గలడు, స్వతహాగా దేహాని కేది అవసరమో, ప్రాణికం యే విధంగా జోక్యం చేసుకొని సమతుల్యతలను దెబ్బతీస్తోందో, చాలా తరచుగా, అభివృద్ధినెంతగా, అది అజ్ఞాని గనుక, దెబ్బతీస్తోందో దాని నతడు చాలా స్పష్టంగా వివేచించగలడు.

మనస్సు ప్రవేశించినపుడు, అది తన భావాలూ, ప్రమాణాలూ, సూత్రాలూ, నియమాలూ, ధర్మాలూ వగైరా లన్నింటినీ ప్రవేశపెడ్తూ, ప్రాణికం, భౌతికాల మధ్య మరో అస్తవ్యస్తతను సృజిస్తుంది. అది యితరమైనదాని అసలైన అవసరాలను పరి గణించకుండా, ప్రతివాడూ యేం చేస్తున్నాడో దానినే చేయాలంటుంది. జంతువుల కంటె మానవులకు ఆరోగ్యం యెంతో యెక్కువ సున్నితమైనది, అనిశ్చితమైనది ఎందుకనంటే వారి మనస్సు జోక్యం చేసుకొని, సమతుల్యతను దెబ్బతీస్తుంది. దాని మానానికి దాన్ని వదలివేస్తే దానికి గల కచ్చితమైన సహజాతం పనిచేస్తుంది. ఉదా: దాని మానానికి దాన్ని వదలివేసినపుడు, అవసరం లేనపుడది అసలు భుజించదు, లేక దాని కపకారం కలిగించే దేన్నీ తినదు. అవసరమైనపుడు అది నిద్రిస్తుంది, పని చేయవలసి వచ్చినపుడు పనిచేస్తుంది, దేహ సహజాతం చాలా కచ్చితమైనది. దాన్ని పాడుచేసేవి ప్రాణికమూ, మనస్సూ. ఒకటేమో తన కోరికల ద్వారా రెండో 'దేమో, తన సూత్రాలూ, మూఢనమ్మకాలూ, ధర్మాలూ, భావాలతో పాడుచేస్తాయి.

CWM 5:294-95 *అనువాదం: కె. వి. రావు (98499 29254)*

చైతన్య మండలాలు

మీ రెదుర్కొనే మెదటి ప్రదేశం చిత్రలేఖనం, శిల్పం, వాస్తుశిల్పాల ప్రాంతం: చిత్రలేఖనాలు, శిల్పాలు, వాస్తు నిర్మాణాలు, వ్యక్తమయిన ఆకృతులు, రంగు రంగు రూపాల ప్రాంతం పదార్థ పరగణాకు చెందినది. మనకు తెలిసినవ రూపాలు గావవి, విశేషించి నమూనా రూపాలనాలి. ఉదాహరణకు అద్భుతమయిన రంగులతో

కూడిన అందమయిన ఉద్యానవన నమూనాలు లేక నిర్మాణ నమూనాలు.

తర్వాత సంగీత పరగణా వుంటుంది. అక్కడ వివిధ సంగీత రాగాలు కూర్చే వారిని ప్రేరేపించే శబ్దాల మూలాన్ని కనుగొంటారు. అవి శబ్దంలేని గొప్ప రాగ తరంగాలు. కొంత వింతగా తోస్తాయి. కాని అదలాగే ఉంటుంది....

సంగీత ప్రదేశం దాటితే ఉండేది ఆలోచన. ఆలోచనలు, నాటికల కోసం, గ్రంథాల కోసం వ్యవస్థీకృత ఆలోచనలు, తత్త్వాల కోసం అమూర్తకల్పనలు ఉంటాయి. అయితే ప్రత్యేకించి ఆసక్తి కలిగించే దేమంటే నవలలను లేక నాటికలను సృజించే వారి సమ్మేళనాలు.

అది మూడవ ప్రదేశం....

ఇంకాపైన నాల్గవ ప్రదేశముంటుంది., రంగు రంగుల వెలుగుల రంగు రంగు వెలగుల క్రీడలు ముందురూపం, తర్వాత శబ్దం తర్వాత భావాలు, అప్పుడు రంగు దీపాలు అదీ క్రమం. కాని యీ ప్రదేశం మానవాళికెంతో దూరంగా ఉన్నది. ఇది శక్తుల ప్రదేశం, రంగు దివ్వెల వలె కన్పించే ప్రదేశం. రూపాలుండవు. శక్తులు రంగు దీపాల ప్రతినిధులుగా ఉంటాయి. ఈ శక్తులను తాను మిళితం జేయగలడు, దానితో అవి భూవాతావరణంలో పని చేస్తాయి. కొన్ని సన్నివేశాలను ప్రవేశపెడతాయి. ఇది క్రియాప్రదేశం. రూప, శబ్ద,యోచనలకు స్వతంత్రంగా ఉంటుంది. దానంతటినీ మించి ఉంటుంది. అమిత చురుకయిన ప్రదేసం. ఓ ప్రత్యేక ఉద్దేశానికి ఉపయోగించుకోగల్గినది, మీకలా చేసే సామర్థ్యముంటే.

అత్యున్నత ప్రదేశమది.

ఆ విధంగా చిత్రలేఖనంలో, శిల్పంలో, వాస్తుశిల్పంలో వ్యక్తమయిన రూపం, గ్రంథాలలో నాటికలలో నవలలలో లేక తాత్త్విక తదితర రకాల బౌద్ధిక సిద్ధాంతాలలో వ్యక్తమయిన ఆలోచనలు ఉన్నాయి. అక్కడనుండే ప్రపంచమంతటిని ప్రభావితం చేయగల మెదళ్ళను, మెదళ్ళు ఏ ప్రాంతానివైనప్పటికీ ప్రభావితం జేస్తాయవి, తగిన భాషలో సరైన ఆలోచనద్వారా వెల్లడిస్తాయి. ఈ ప్రదేశానికి పైన రూపశబ్ద భావనలనుండి విడివడిన రంగుల కాంతుల వలె కన్పిస్తుండే శక్తుల ఆట ఉండాలి. మీరక్కడికి వెళ్ళినప్పుడు శక్తి ఉంటే ఆ శక్తులను మిళితం జేయగల్గితే క్రమంగా

అవి పృథ్విపైన భౌతికపదార్థ సృజనలవుతాయి. (కొంత సమయం పడుతుంది, వెంటనే జరగడం అరుదు)

అమ్మ: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, అక్టోబరు 27, 1962

చైతన్య కేంద్రాలు లేక చక్రాలు

కేంద్రాలు లేక చక్రాల సంఖ్య ఏడు

1. శిరో పరిభాగాన సహస్రదళపద్మం
2. నుదటిమధ్యన — ఆజ్ఞ చక్రము (సంకల్పం, దృష్టి, గతిశీల, ఆలోచన)
3. కంఠకేంద్రము — బహిష్కృతం జేయు మనసు.
4. హృదయపద్మం — ఉద్వేగకేంద్రం, దాని వెనుక చైత్యపురుషఉంటుంది.
5. నాభి — ఊర్థ్వ ప్రాణికం(సరైన)
6. నాభిక్రింద —అధో ప్రాణికం
7. మూలాధార — భౌతికం

కేంద్రాలన్నీ దేహమధ్య భాగంలో ఉంటాయి. అవి వెన్నెముకనంటిపెట్టుకొని ఉంటాయి. కాని చైతన్యం జాగృత మయినప్పుడు భౌతిక దేహంలో జరుగుతున్నట్లున్నప్పటికీ నిజానికి అవన్నీ సూక్ష్మదేహం లోనివి.

యోగపరంగా చక్రాలు

చక్రాలగురించి యోగపరంగా మాత్రమే మాట్లాడగలం. సాధారణ వ్యక్తుల్లో చక్రాలు విప్పారి ఉండవు. సాధన చేస్తేనే విప్పారుతాయి. ఎందుకంటే చక్రాలు అంతః చేతన కేంద్రాలు, అవయవ పరంగా సూక్ష్మదేహానికి చెందినవి.

సాధారణ ప్రజలలో ఎంతయినా వీటి చురుకుదనం అత్యల్పం ఎందుకంటే వారిలో బాహ్యచేతన చురుగ్గా ఉంటుంది.

*

చైతన్య కేంద్రాలు అన్న దానికిగల అర్థంలో, చక్రాలు విచ్చుకోవడంతో అంతః చేతన అభివృద్ధి ఉంటుంది. లేకుంటే సాధారణ బాహ్య చేతనకు బందీలయి ఉంటారు.

*

(సాధన చేస్తున్నప్పుడు) తాను అంతరాత్మిక కేంద్రం ద్వారా, లేక ఏదయినా

కేంద్రం ద్వారా వెళ్ళడు. సాధన వత్తిడి వలననే కేంద్రాలు విప్పారుతాయి. శక్తి అవరోహణ లేక ఆరోహణ ఓ కేంద్రంలోనికి జరుగుతుందని అప్పుడే చెప్పగలవు.
CWSA 28:228

మానవుని దివ్య చైతన్య పీఠం

దివ్యచేతన సూటి ప్రభావంలో ఏది ఉన్నదో ఆ ప్రపంచ భాగమే అంతరాత్మిక ప్రపంచం లేక చేతనా భూమిక, ఆ అస్తిత్వ భాగమే చైతన్యపురుష. దానిపైన రాక్షస శక్తులెంత మాత్రం పని చేయలేవు. ఇదొక సామరస్య పూరిత ప్రపంచం. దానిలో ప్రతి ఒక్కటీ వెలుగునుండి వెలుగు వైపుకు, అభివృద్ధి నుండి పురోభివృద్ధి దిశగా జరుగుతుంది. అది దివ్యచేతనకు, దివ్యాత్మకు, వ్యష్టి అస్తిత్వంలో సింహాసనం.
CWM 3: 62

దివ్య జ్ఞాన చైతన్యం

'దివ్యజ్ఞానం' అని పిలువ దగిన ఓ చేతనాస్థితి ఉన్నదక్కడ, అందులో ఒకేసారి అన్ని సిద్ధాంతాలు, అన్ని నమ్మకాలు, అత్యున్నత చేతనా స్థితిలో మనుష్యులు వ్యక్తం చేసిన భావాలన్నింటినీ - అత్యంత పరస్పర విరుద్ధమయిన అభిప్రాయాలు- బౌద్ధుల, వేదాంతుల క్రిష్టియనుల సిద్ధాంతాలు అన్ని తాత్త్వికి సిద్ధాంతాల వంటి వాటిని, సత్యంలో ఒక్క చిన్న మూలను పట్టుకోగల్గిన మానవ మనసు వెల్లడించిన అన్నింటినీ చూడగలవు. ఆ స్థితిలో ప్రతిదానినీ దాని స్థానంలో ఉంచడమే గాక, ప్రతి ఒక్కటీ మీకు అత్యద్భుత సత్యమనిపిస్తుంది, అదే మయినప్పటికీ దేనినయినా, దేని గురించైనా అర్థంచేసుకోవడాని కది పూర్తిగా, అనివార్యంగా కన్పిస్తుంది..
CWM 4: 157- 158

చతుర్ముఖ బ్రహ్మ

జాగృత మానవుని, యీ ఒకే ఒక చేతన (జాగృత చేతన) స్వప్నస్థితిలో కొంత క్రీడ కవకాశం దక్కించుకొనే యీ చేతన స్థూలపదార్థం మీద ఆధారపడని స్వతంత్రతత గల యింకా విశాలమైన ఒక చేతనలో ఒక భాగం లేక విశేషించి, ఒకానొక స్థితి. (స్వప్న సమ్మోహనస్థితి ఒకానొక ప్రత్యేక, నిలకడలేని స్థితి.) ఈ విశాల

చేతన చాలా శాశ్వతంగా, చాలా పొందికగా, మరణసమయంలో గాని, తరువాత గాని స్థూలదేహం నుండి విముక్తమై వుంటుంది.

ఈ విశాల చేతననే స్వప్నావస్థ అంటారు. ఇది ఎందులో పనిచేస్తుందో ఆ దేహాన్ని ఆధారాన్ని సూక్ష్మ దేహమంటారు.

స్వప్న చేతన మరింత విశాలమయిన చేతనతో ఆవృతమయి ఉంటుంది. దానినే మనం సుషుప్తి లేక కారణ దేహం అంటాము. దీనినుండి దీనితో జనన పూర్వ, మరణానంతరం జీవితాన్ని ఎంపిక జేసుకోవడం జరుగుతుంది. ఈ నిద్రావస్థ ఎవరినుండి ఎవరితో కారణ ఉద్దేశాలకోసం ఎంపిక జేసుకోబడిందో ఆ బ్రహ్మతో ఆవృతమై ఉంటుంది. వస్త్రం ఎలా ధరించిన వానిని చుట్టుకొని ఉంటుందో అలా.

భౌతిక జీవితాన్నుండి విడివడడం వలన గమనంలో నుండి కన్పించకుండా పోవడం జరుగదు, కాని ద్రవ్య విశ్వానికంటే ఏదో ఒక సాధారణ చేతనా స్థితిలోనికి మాత్రం వెళ్తాడు. ఆ స్థితులు మసకగానో, వెలుగొందుతూనో, కొన్ని చీకటిగానో సూర్యకాంతి లేకుండగానో ఉంటాయి.

స్థూలమయిన అజ్ఞాన రూపాలలో పట్టు విడువకుండా ఉంటే తన స్వీయ పరి పూర్ణతకోసం వక్రబుద్ధితో అంతరాత్మను బలవంతపెఢుతుంటే లేక గమనంలో తప్పుగా అలా కావాలనుకుంటే చిమ్మ చీకటి స్థితులలోనికి ప్రవేశిస్తాడు, కాంతివం తము, విముక్తము అయి ఆనందంగా ఉన్న జీవుల ప్రపంచాలలోనికి గాదు.

CWSA 17: 20 *అనువాదం: అరుణామోహన్ (9866117137)*

వ్యక్తి చేతనా పరివర్తన

ఇబ్బందులతో సచేతనంగా వ్యవహరించడం

ఇబ్బందులెప్పుడూ అహంనుండి తలెత్తుతాయి. అంటే పరిస్థితులకు, సంఘటనలకు, నీ చుట్టూ వున్న జనానికి, నీ జీవన స్థితిగతులకు, హెచ్చుతగ్గులుగా నీ వ్యక్తిగత ఆహంకారిక ప్రతిచర్య నుండి తలెత్తుతాయి. ఉన్నతతర, విశాలతర సత్యతలతో నీ చేతన ఒకటవ్వకుండా నివారించే ఒక విధమైన గుల్లలో బంధింపబడిపోయిన భావన వల్ల కూడా అవి వస్తాయి. వ్యథ, బాధకు గురికావడం, తిరుగుబాటు ధోరణి, బాధచే నిస్సహాయతానుభూతి. అదేదైనాగాని, మార్గం మీద నీ కెదురయ్యేవన్నీ కచ్చితంగా నీకు యిబ్బంది కలిగించేవే. భౌతికంగా, నీ దైహిక చేతనలో కూడా, నిన్ను నీవు విస్తృతపరచుకొంటున్న అంటే నిన్ను నీవు విప్పుకొంటున్నట్లు చేసుకొంటే మంచిది. నీ చేతన అంతా మడతలు మడతలుగా ముడుచుకుపోయినట్లు, ఒక వస్త్రం, మడతపై మడతగా మడిచిపెట్టబడినట్లు అనుభూతి కలుగుతుంది. నిన్ను బాధపడేటట్లు చేసి, లేక నీ నడకను వక్రీకరించి, బాగా దట్టంగా, గట్టిగా ఒక వస్త్రాన్ని మడతపెట్టినట్లు, లేక గట్టిగా ఒక పెట్టెలో కూరి కట్ట కట్టినట్లున్నది, దానిని నెమ్మదిగా, క్రమంగా, మడత లన్నింటినీ, చుట్ట లన్నింటినీ విప్పినట్లు, ఒక కాగితంలా తెరచి విస్తరింపజేసినట్లు, నీవు వెల్లకిలా పడుకొని నిన్ను నీవు చాలా విస్తృతంగా, వీలైనంత యెక్కువ విస్తృతంగా, వీలైనంత యెక్కువ దూరం వరకు విస్తరింప జేయాలి. సంపూర్ణ తాటస్థ్యస్థితిలో 'వెలుగు వైపు మోమునిడి' అని నేను చెప్పిన విధంగా వ్యక్తి విస్తరించుకోవాలి. నీవు నీ యిబ్బందిని కౌగలించుకోవద్దు, దానికి రెట్టింపు విలువ నివ్వ వద్దు, దానిని నీలో పెట్టి మూసివేసుకోకు. అందుకు విరుద్ధంగా, నిన్ను నీవు వీలైనంతగా, వీలైనంత పరిపూర్ణంగా విస్తరింపజేసుకో, ఊర్ధ్వం నుండి ప్రాప్తించే దివ్యవెలుగు ముందు నీ యిబ్బందిని పెట్టు. నీవు నీ అస్తిత్వపు అన్ని పరగణాలలో అలా చేయగలిగితే, అలా చేయడంలో నీవు మానసికంగా విజయం సాధించలేకపోతే — ఎందుకనంటే కొన్ని సమయాల్లో అది చాలా కష్టం — భౌతికంగా, దాదాపు పదార్థపరంగా యిలా చేస్తున్నట్లు వూహించుకో గలిగితేనైనా, నిన్ను నీవు విస్తరింప జేసుకోవడం, మడతలు విప్పుకొనడం పూర్తి చేసినపుడు, నిన్ను నీవు బాగా బయటకు విస్తరింప జేసుకొన్నపుడు, నీ యిబ్బందిలో నాలుగింట మూడు వంతులు అదృశ్యమైనట్లు

గ్రహిస్తావు. ఆ తరువాత దివ్యవెలుగును స్వీకరించడం అనే కొద్దిపాటి పనిచేస్తే మిగిలిన నాలుగవ వంతు యిబ్బంది కూడా తొలగిపోతుంది.

తన ఆలోచనతో యిబ్బంది నెదుర్కొనడానికి తంటాలు పడేదాని కంటే యీ పద్ధతి చాలా తేలికైనది. ఎందుకనంటే, నీతో నీవు చర్చించుకోవడం మొదలుపెడ్తే, ఒక ఉన్నతమైన వెలుగు లేకుండా, దాని నుండి బయటపడే అవకాశం లేకుండా చేసే, అనుకూల, వ్యతిరేక వాదప్రతివాదనలు అనేకం నీకు తటస్థిస్తాయి. ఇక్కడ, యీ పద్ధతిలో యిబ్బందికి వ్యతిరేకంగా సంఘర్షణ వుండదు, నిన్ను నీవు తప్పించుకోవలసిన ప్రయత్నం వుండదు. ఇసుకతిన్నెలపై సూర్యరశ్మిలో వెల్లకిలా పడుకొని నిన్ను నీవు విస్తరింపజేసుకొన్నట్లు దివ్యవెలుగులో కేవలం విస్తరింపజేసుకొంటే చాలు. దివ్యవెలుగు తన కార్యంతో చేసుకుపోయేట్లు చేస్తావు.

భౌతిక చేతనను మార్చడం

ధ్యానం, యేకాగ్రత, భౌతికజీవితం నుండి ఉపసంహరించుకోవడం, భౌతిక కార్యకలాపాలను తిరస్కరించడం అనేవి, కర్మమార్గం కంటె తప్పకుండా తేలికైనదిగా చాలామంది ఆకాంక్షాపరులకు అన్పిస్తుంది. కాని వాళ్ళు భౌతిక చేతనను, ఉన్న దానిని ఉన్నట్లుగా వదలివేస్తారు, దాని నెప్పుడూ మార్చ ప్రయత్నించరు. సాధువుగానో, సన్యాసిగానో అయ్యి, క్రియాశీల జీవితాన్ని విడచివేసి నిరంతర యేకాగ్రత, లేక ధ్యానతత్పరుడై వుంటే తప్ప, ఆతడు యేమీ సాధించలేడు అనుకొంటారు. అంటే అస్తిత్వ పూర్తి భాగం యెప్పటికీ మార్పు చెందదు. వాళ్ళకు పరిష్కారం, దానిని రూపాంతరీకరించడం గాదు, కేవలం దానిని తిరస్కరించడం మాత్రమే. దేహం నుండి వీలైనంత త్వరగా నిష్క్రమించడమే. యోగం అంటే అదే అని పూర్వం భావించేవారు, ఎందుకనంటే, స్పష్టంగానే, అది చాలా తేలిక. కాని మనం కోరుకొనేది దీనిని గాదు.

భౌతికచేతనను తిరస్కరించడం గాక, రూపాంతరీకరించడాన్ని మనం కోరుకొంటున్నాం.

కనుక, యీ విషయంలో, అత్యంత సరాసరి, అత్యంత సంపూర్ణ మార్గం, శ్రీఅరవిందులు సిఫారసు చేసినది దైవానికి సమర్పణ మార్గం — భౌతికచేతన, భౌతిక కార్యకలాపాలు కలిపిన అధికాధికంగా సమగ్ర పురోగమనాత్మక సమర్పణ

అది. ఇందులో విజయం సాధించితే అప్పుడు భౌతికం ఒక అవరోధం కాకుండా, సహాయకం అవుతుంది.

CWM 8;299

చేతన మార్పు అనుభవం

మదర్, వ్యక్తి చేతనను మార్చుకోవడం యెలా?

సహజంగానే అనేక మార్గాలున్నాయి, కాని ప్రతి వ్యక్తీ తన కందుబాటులో వున్నవాటిని ఆసరాగా చేసుకోవాలి. మార్గానికి సంబంధించిన సూచన అప్రయత్నంగా అనూహ్యమైన ఒక అనుభవం ద్వారా లభిస్తుంది. ప్రతివాని విషయంలో అది భిన్నంగా కన్పించవచ్చు.

ఉదా: అది, ఉపరితలం మీద, సమాంతరంగా విస్తరించుకొన్న సాధారణ చేతన లాగా, యేకకాలంలో విషయాల ఉపరితలంలా, పైకి కన్పించే, వస్తువుల ప్రజల, పరిస్థితుల వెలుపలి భాగంతో సంపర్కంతో పనిచేస్తున్నదానిలా కన్పిస్తుంది. ఆ పిదప, ఆకస్మికంగా, యేదో ఒక కారణంతో — ప్రతిదాని విషయంలో అది భిన్నమని నేను చెప్పినట్లు — ఊర్ధ్వం వైపు దృష్టి మళ్ళుతుంది, విషయాలను సమాంతర దృష్టితో చూడడానికి బదులు, అవి వున్న యెత్తులోనే వుండి చూస్తున్నట్లు గాకుండా, వాటిని హఠాత్తుగా అధిగమించి, వాటిని ఊర్ధ్వం నుండి సమగ్రంగా చూస్తావు. నీ ప్రక్కనే వున్న, తక్షణమే చూపుకందే కొద్ది సంఖ్యను చూడడానికి బదులు సమగ్రంగా చూస్తావు. నిన్నేదో పైకి లాగి, ఒక పర్వతశిఖరాన్నుండి లేక ఒక విమానంలో నుండి చూస్తున్నట్లేదో చేస్తున్నదని అన్పిస్తుంది. ప్రతి చిన్న వివరణను చూడడానికి బదులు, దానిని దాని స్థాయిలోనే, మొత్తం విషయాన్ని ఒకే మొత్తంగా, యెంతో పైనుండి చూస్తావు.

ఈ అనుభవాన్ని పొందడానికి అనేక మార్గాలున్నాయి. కాని అది నీకు మామూలుగా, ఏదో ఒక సుదినం నాడు యాదృచ్ఛికంగా లభిస్తుంది.

లేనియెడల, దాదాపు దానికి పూర్తిగా వ్యతిరిక్తమైన అనుభవం కలుగవచ్చు, కాని అది కూడా చివరికిదే ఫలితాన్నిస్తుంది. హఠాత్తుగా అతడు లోతులోనికి మునిగి పోతాడు, తాను చూచినదాని నుండి ఆతడు దూరమైపోతాడు, ఎంతో దూరం, పైకి కన్పించడం మాత్రమే, అదేమంత ముఖ్యం కాదు. అతడు ఆంతరిక నిశ్చల

నీరవతలో ప్రవేశిస్తాడు లేక ఒక ఆంతరిక స్థిరతలోనికి లేక వస్తువుల ఆంతర్యాన్ని చూచే ఆంతరంగికత లోనికి, పరిస్థితులను, వస్తువులను అత్యంత సన్నిహితత్వంతో దర్శించడంలోనికి ప్రవేశిస్తారు. నానా వైవిధ్య ఆకారాలున్నప్పటికీ, అంతా ఒక్కటే, అన్పించే ఒక విధమైన యేకత, ఒక ప్రగాఢ అభిన్నత అతని యెరుక కొస్తుంది.

లేకపోతే, అకస్మాత్తుగా కూడా, పరిమితి అనే భావం అదృశ్యమౌతుంది. ఎల్లప్పుడూ ఉండివున్న, ఉండబోయే దేనినో గురించిన, ఇదమిత్థమని చెప్పలేని, ఆద్యంతాలు లేని కాలస్పృహలోని కతడు ప్రవేశిస్తాడు.

ఈ అనుభవాలు, ఒక మెరుపులా ఆకస్మికంగా ఓ క్షణం పాటు కలుగుతాయి, నీ జీవితంలో ఒక క్షణం కలుగుతాయి, కాని ఎందుకని, యెలా జరుగుతున్నాయో నీకే తెలియదు...

CWM 8:402-03

ఉన్నత చేతన జోక్యం

మనం మహిమలని చెప్పుకొనేవి, యీ విధంగా జరుగుతాయి. అసంఖ్యాక చేతనాభూమికలచే ప్రపంచం తయారైంది. ప్రతి భూమికకూ భిన్న మైన స్వధర్మాలున్నాయి. ఒక భూమికకు సంబంధించిన ధర్మాలు మరొక భూమికకు వర్తించవు. మహిమ అంటే, మరో చేతన, దాని శక్తులు ఆకస్మికంగా దిగిరావడం, భళ్ళున — చాలా తరచుగా ప్రాణికానికి సంబంధించిన శక్తులు — పదార్థభూమికలో బహిర్గతం గావడం. ఒక ఉన్నత భూమికకు సంబంధించిన యంత్రాంగం, పదార్థ యంత్రాంగంపైకి చేరుకొనడం. మన సాధారణ చేతనా మేఘాన్ని చీల్చుకొంటూ వచ్చిన మెరుపులా వచ్చి దానిలో యితర క్రియాశక్తులు, యితర చలనాలు, తీరుతెన్నులు, గ్రుమ్మరిల్లినట్లు జరుగుతాయి. ఆ ఫలితాన్ని మనం మహిమ అంటాం, ఎందుకనంటే మనమొక ఆకస్మిక మార్పును చూస్తాం, ఉన్నట్లుండి మన సాధారణ పరిధికి గల సహజ ధర్మాలతో యేదో జోక్యం చేసుకొన్నట్లు చూస్తాం. కాని దానికి కారణాన్ని, క్రమపద్ధతిని మనం తెలుసుకోలేం, చూడలేం, ఎందుకనంటే మహిమ మూలం మరో భూమికలో వుంది.

CWM 3:30-31

ఈ పరిపూర్ణ చేతనను పొందటానికి మార్గం, నీ అసలు చేతనను దాని ప్రస్తుత గాడులనుండి పరిమితులనుండి ఆవలకు పెరిగేటట్లు చేయాలి. దానికి చదువు చెప్పాలి. దైవ వెలుగుకు దానిని తెరవాలి. దైవవెలుగును దానిలో నిండుగా స్వేచ్ఛగా పనిచేయనివ్వాలి. నీవు సకల అర్థింపులను, భయాన్ని పూర్తిగా వదలించుకొన్నప్పుడే ఆ వెలుగుతన పూర్ణ కార్యాన్ని నిరాటంకంగా చేస్తుంది. నీకు మానసిక దురభిమానాలు లేనప్పుడు ప్రాణిక మక్కువలు లేనపుడు నీకు అయోమయం కలిగించే లేక నిన్ను బంధించే భౌతిక తాపత్రయాలు, లేక ఆకర్షణలు లేనపుడు ఆ వెలుగు నిండుగా ఆటంకరహితంగా నీలో పనిచేస్తుంది.

CWM 3:101-02

యథార్థ చేతనను కనుగొనడం

ఒక నిరంతర అగ్ని జ్వాలలా అస్తిత్వంలో జ్వలిస్తుండే ఒక ఆకాంక్ష అవసరం. ఒక కోరిక, ఒక యిష్టత, ఒక ఆకర్షణ కలిగిన ప్రతిసారి దానిని యీ అగ్నిలో పడెయ్యి. నీవు దీనిని పట్టు విడువకుండా చేయగలిగితే, నీ సాధారణ చేతనలో ఒక చిన్న యథార్థచేతనాక్షణిక వెలుగు ఉషస్సును నీవు చూడగలుగుతావు. ఆరంభంలో అది చాలా పేలవంగా వుండవచ్చు. కోరికల నిరంతర కోలాహలం యిష్టాలు ఆకర్షణలు, మక్కువ లన్నింటి వెనుక యెక్కడో స్థిర ప్రశాంత, దాదాపు నిశ్చల నీరవమైన యథార్థ చేతనను కనుగొనాలి.

యథార్థచేతనతో సంపర్కం కలిగినవాళ్ళు, ఒకే సమయంలో సమస్త సంభావ్యతలను చూస్తారు. అవసరమైతే బుద్ధి పూర్వకంగా అత్యంత అనుకూలమైన దానిని ఎన్నుకొంటారు కూడా. కాని ఈ స్థితికి చేరాలంటే, నీవు చాలా దూరం వెళ్ళవలసి వుంటుంది. మక్కువలను తటస్థంచేయాలి లేక మరచిపోవాలిగదా?

అసలవి అతనికి వుండనే వుండకూడదు!

మనస్సు నిశ్చల నీరవమైనపుడు, తీర్పు చెప్పడం మానివేసినపుడు జ్ఞానమని తనకున్న దానిని చెప్పుకొనే దానితో ముందుకు త్రోసుకుంటూపోతే జీవిత సమస్యను పరిష్కరించ మొదలుపెడ్తారు. తీర్పు చెప్పకుండా తనను తాను కట్టడిచేసుకోవాలి.

ఎందుకనంటే మనస్సు ఒక కర్మ పనిముట్టు. యధార్థజ్ఞాన పరికరం కాదు — యధార్థ జ్ఞానం వేరే మరెక్కడినుండో లభిస్తుంది. తీర్పు చెప్పడంనుండి తనను తాను కట్టడిచేసుకొంటే, సత్యానికి సంబంధించిన ఆది ఖచ్చితమైన జ్ఞానం దగ్గరకు చేరుకొంటాడు. అప్పుడు పదింట తొమ్మిది వంతుల ప్రపంచ దైన్యం అదృశ్యమవుతుంది.

మనస్సు గనుక తనకేమీ తెలియదనుకుంటే ప్రపంచంలోని అశాంతి చాలావరకు తొలగిపోతుంది.

CWM 4:2-3 *అనువాదం:* కె.వి. రావు

కోడిపిల్ల - గుడ్డు

నేనొక సమగ్రమైన పరివర్తన కావాలనుకుంటున్నాను. శరీరం, శరీరపు కార్యకలాపాల రూపాంతరీకరణ.

ఇంతకు మునుపు ఎవరైనా పరివర్తన గురించి ప్రస్తావిస్తే అది కేవలం అంతర చైతన్యపు పరివర్తన అనే భావంతో చేసేవారు. తమ లోలోతులలోని ఈ చైతన్యాన్ని కనుగొని శరీరము, దాని కార్యకలాపాలను ఒక బరువులా, అనవసరమైన విషయంలా తిరస్కరించేవారు. కేవలం ఆంతరంగికమయిన చేతననే పట్టించుకోవాలనుకునేవారు. శ్రీఅరవిందులు అది సరిపోదని ప్రకటించారు. ఆ అనంత సత్యం — ఈ భౌతిక ప్రపంచం కూడా రూపాంతరీకరణలో పాలుపంచుకొని అంతఃసత్యాన్ని వ్యక్తీకరించాలని అభిలషిస్తున్నదని చెప్పారు. కాని జనాలు యిది విన్నప్పుడు లోపల ఏం జరుగుతుందో పట్టించుకోకుండా శరీరాన్ని, దాని కార్యకలాపాలను పరివర్తన చెందించవచ్చని భావించారు. సహజంగానే ఇది సత్యం కాదు. మీరు మీ భౌతికమయిన రూపాంతరీకరణను ప్రారంభించే ముందు అన్నిటికన్నా అతి కష్టమయిన, మీ అంతర చైతన్యం స్థిరంగా, పటిష్టంగా సత్యంలో నెలకొని ఉండటమనేది జరగాలి. అందువలన ఈ రూపాంతరీకరణ సత్యంయొక్క అంతిమ అభివ్యక్తి అవుతుంది. అంతిమం — కనీసం ప్రస్తుతానికి అంతిమం అవుతుంది

ఈ పరివర్తన ప్రారంభస్థానం గ్రహణశీలత. దీని గురించి మనం ముందుగానే చర్చించుకున్నాం. రూపాంతరీకరణకది అత్యంత అవసరమైన స్థితి. ఆ తర్వాతే చేతనలో మార్పు సంభవిస్తుది ఈ చేతనలో మార్పు. అందుకు సంసిద్ధత అనేది

చాలాసార్లు ఒక గుడ్డులో కోడిపిల్ల తయారుకావటంతో పోల్చబడుతుంది. చివరి క్షణం వరకూ గుడ్డు అలానే వుంటుంది. పైకి ఏ మార్పూ కనిపించదు. లోపల కోడి పిల్ల పూర్తిగా తయారయినపుడు, పూర్తిగా ప్రాణం పోసుకున్నప్పుడుతన చిన్న ముక్కుతో పెచ్చులో రంధ్రంపెట్టి బయటకు వచ్చేస్తుంది. చైతన్యం మార్పుచెందేట పుడు కూడా యిలాగే జరుగుతుంది. చాలా కాలం వరకూ మీకు అక్కడేమీ జరగటం లేదని అనిపిస్తూ ఉంటుంది. మీకు తీవ్రమైన ఆకాంక్ష వుంటే మీరొక అవరోధనను అనుభూతి చెందుతారు. ఒక దారి యివ్వని గోడను ఢీకొన్నట్లుగా. కాని మీరు లోపల సంసిద్ధమయినపుడు చివరి ప్రయత్నం — పెచ్చును పొడిచినట్లుగా అంతా తెరుచుకుంటుంది. మీరు మరొక చైతన్యతలంలోకి దూసుకువెళతారు.

ప్రాథమిక సమతుల్యతలో అది ఒక విప్లవం. కాంతి ఒక స్ఫటికం గుండా వెళ్లి నపుడు ఎలా పరావర్తనం చెందుతుందో అలా చైతన్యంయొక్క సంపూర్ణమయిన మార్పు. లేక ఒక బంతి లోపలి తలాన్ని పూర్తిగా బయటకు త్రిప్పటం లాంటిది. అది చతుర్థ ప్రమాణం (fourht dimension) లోనే సాధ్యం. ఒక వ్యక్తి మూడు ప్రమాణాల నుండి బయటకు వచ్చి అంతకన్నా ఉన్నతమయిన నాలుగు ప్రమాణాల చేతన లోకి, ఆ పైన అనంత ప్రమాణాలలోనికి ప్రవేశిస్తాడు. ఇది అనివార్యమయిన ప్రారంభదశ.

CWM 4:18-19

చైతన్యం — సాంకేతిక నిపుణత

ఉదాహరణకి ఎంతో సహనంతో, ఓర్పుతో, దీక్షతో నెమ్మదిగా శిక్షణ తీసుకున్న వ్యక్తి ఉన్నట్లుండి ఒక బలీయమైన ఆకాంక్ష కలిగిన వ్యక్తి అకస్మాత్తుగా మీకు ఎదు రుపడినపుడు మీకు ఆకాంక్ష ఉన్నప్పటికీ మీ ఆకాంక్ష మీ శత్రువు ఆకాంక్ష కన్నా తీవ్రంగా ఉంటే తప్ప మిమ్మల్ని ఓడిస్తాడు — మీకు వ్యతిరేకంగా ఉన్న వ్యక్తికి కేవలం ఆట ఆడటంలో సాంకేతిక నైపుణ్యం మాత్రమే ఉండి చేతనతో కూడిన ఆకాంక్ష లేకపోయి మీరు పూర్తి చైతన్యంతో ఉంటే మీరే అతనిని ఓడిస్తారు. ఎందుకంటే చైతన్యం నైపుణ్యంకన్నా ఉన్నతయమయినది కాబట్టి, కానీ ఒకటి మరొకదాని స్థానాన్ని తీసుకోలేదు. ఉన్నతమయినది ముఖ్యమే కాని వెంటనే ఎదుర్కొనే ధైర్యం, అప్రయత్న మైన లాఘవం ఉండాలి. ఆటను లోపరహితంగా, ఖచ్చితంగా ఆడటానికి

మీకు ఆటకు సంబంధించిన అన్ని రహస్యాలు తెలిసి ఉండాలి. రెండూ అవసరమే. సరైన సమయంలో సరైన చలనం కోసం ఉన్నత చైతన్యం కావాలి. కానీ అదొక్కటే చాలదు. మీరు పరిపూర్ణత కావాలీ అనుకున్నపుడు ఒకటి ఉంది గదా అని మరొకదానిని నిర్లక్ష్యం చెయ్యకూడదు.

CWM 4:40-41

బాధకు అతీతంగా

బాధలు ఉన్నప్పటికీ అవి లేనట్లుగా అనుభూతి చెందటం అంటే ఒక దురదృష్టం లేదా ఒక 'శిలువ' కేవలం బాహ్యచేతననే స్పృశిస్తుంది. శరీరం, ప్రాణికం, మనసు వరకే. కానీ అంతరాత్మను కాదు. నిజానికి అంతరాత్మ బాధలకు అతీతం. మనమొక సరళమయిన ఉదాహరణను తీసుకుందాం. ఒక శారీరకమైన అస్వస్థత దుఃఖాన్ని కలుగజేస్తుంది. కొన్నిసార్లు చాలా బాధను కలుగజేస్తుంది. కానీ కొంతమంది ఎటువంటి చైతన్యస్థితిలో ఉంటారంటే వారికి శారీరకమయిన దుఃఖమే ఉండదు. ఎవరి నుంచ యినా వియోగం కలిగినా అంతే. మీరు ఒక వ్యక్తిని ప్రేమించి, వారి నుంచి దూర మైనపుడు బాధపడతారు. ఇది చాలా సాధారణంగా కలిగే దుఃఖం. వాళ్ళ మధ్య ఉండే బంధాలు తెగిపోతాయి. కానీ ఒక చేతనాస్థితిలో వారి మధ్య ఉండే నిజమైన బంధం తెగిపోదు. ఎందుకంటే అది విచ్ఛిన్నంకాని వేరే లోకాలకు చెందినది. కాబట్టి యేది జరిగినా దానికి అతీతంగా ఉండగలుగుతారు.

మనకి ఏది ఉత్తమమైనది?

మనకి మంచిది, అనుకూలం అన్పించినది ఆధ్యాత్మిక దృష్టితో చూస్తే మనకది ఉత్తమమయినది కానవసరం లేదు. ఇదే మొదటినుండి నేర్చుకోవలసినది. ఏమిటంటే భగవంతుని దృష్టిలో మిమ్మల్ని వేగవంతంగా గమ్యం చేర్చేది మీరనుకునేదానికి భిన్నంగా ఉంటుందనీ, దానిని మీరు అర్థం చేసుకోలేదనీ, అందుకని మొదటినుండి మీకు మీరే చెప్పుకోవాలి ' అలాగేకానీ. నేను అన్నిటినీ అంగీకరిస్తాను. తరువాతనాకే అర్థం అవుతుందంతా'.

తరచుగా మీకు యోగం ప్రారంభించక ముందు చాలా హాయిగా జీవితాన్ని గడిపిన కొందరు వ్యక్తులు తారసపడి వుంటారు. యోగంలోకి వచ్చిన వెంటనే ఏ

పరిస్థితులకైతే వాళ్ళు అలవాటుపడి ఉంటారో వాటినుండి నిర్దాక్షిణ్యంగా వేరు చేయబడతారు. అప్పుడు వాళ్ళు కలత చెందుతారు. తమకు తాముగా ఆ విషయాన్ని ఒప్పుకొనే ధైర్యం వారికి ఉండదు. వాళ్ళు మరొక విధంగా ఆలోచించి చెప్పాలనుకుంటారు. కానీ చివరకు యిలా అంటారు 'ఎందుకిలా జరిగింది. నేను మంచిగానే ఉన్నాను. కానీ, నాపై భగవంతుడు దయ చూపలేదు.'

మానవులు న్యాయం అనుకునే భావం అంతా అందులో వుంది. మీరు మంచిగా ఉండాలనుకుంటారు. కానీ మీకు ఎన్నో వైపరీత్యాలు ఎదురవుతాయి. మీరు ప్రేమించేవన్నీ మీకు దూరం అవుతాయి. మీరు పొందిన ఆనందాలన్నీ మీ నుండి దూరం అవుతాయి. మీరు ప్రేమించినవారంతా మిమ్మల్ని వదిలి వెళ్ళిపోతారు. నిజంగా మంచిగా ఉండాలని ప్రయత్నించటం, తాపత్రయ పడటం వలన ప్రయోజనంలేదు. మీరు మీ హేతువును ఎక్కువ దూరం అనుసరిస్తే హఠాత్తుగా మీరొక మలుపు దగ్గరికి వస్తారు. అంటే స్వార్థపరమైన ప్రయోజనాల కోసం యోగం చెయ్యా లనుకున్నారు. మీ స్వార్థచింతనతో మంచిగా ఉండాలనుకున్నారు. మీ పరిస్థితి మెరుగుపడుతుందని మీ జ్ఞానానికి గుర్తింపు లభిస్తుందని అనుకున్నారు. అలా జరగలేదు మంచిది. ఈ తిరస్కారమే మీకు యివ్వవలసిన ఉత్తమ పాఠం. మీ హృదయంలో ఆకాంక్ష వెనుక కోరిక ఉన్నంత కాలం మీరు భగవంతుడితో బేరాలాడుతూ ఉంటారు. మీరు షరతులులేని మీలోని నిజమైన చైతన్యంలోకి మేల్కొనేవరకూ పరిస్థితులు మిమ్మల్ని దెబ్బతీస్తూనే ఉంటాయి. అంతే.

CWM 4:101-02 *అనువాదం: డా. ఆర్. సరోజా ప్రసాదు (9704198298)*

క్రియాత్మక కార్యకలాపాలలో చైతన్యానని ఉన్నతంగా ఉంచటం

నీవు అత్యంత చురుకైన కార్యకలాపంలో తల మునకలై ఉండవచ్చు. ఉదాహరణకు, ఎంతగానో కదలికలకు ఆవశ్యకమైన బాస్కెట్ బాల్ ఆటను ఆడుతున్నప్పుడు, కూడా అంతరంగ ధ్యాన వైఖరిని, దైవం మీద ఏకాగ్రతను నీవు వదలిపెట్టవు. అది నీవు పొందిన తరువాత, నీవు చేస్తున్నదాని లక్షణం మొత్తం మారిపోవడాన్ని గమనిస్తావు. దానిని చాలా బాగా చేయడమే కాకుండా, నీవు దానిని చాలా మటుకు ఎదురుచూడని బలంతో చేస్తావు. అదే సమయంలో నీ చైతన్యాన్ని ఎంత ఉన్నతంగా, ఎంత పవిత్రంగా ఉంచుతావంటే, ఇక ఎంతమాత్రమూ ఏదీ నిన్ను స్పృశించదు.

ఇది ఎంత దూరం వెళ్తుందంటే, ఒక వేళ ఆకస్మికంగా ప్రమాదం సంభవించినా, అది నీకు హాని కలిగించదు. సహజంగానే ఇది శిఖరాగ్రం, కాని ఒకరు ఆకాంక్షించ గలిగింది ఈ శిఖరాగ్రాన్నే. తప్పకుండా పూర్తిగా ఎవ్వరూ అటువైపు రాని ఒక ప్రశాంతమైన ధ్యానం చేయటం కోసం, వీలైనటువంటి ఒక సాంప్రదాయక భంగిమలో, చాలా మటుకు నిశ్చలస్థితిలో, ఒక మూల కూర్చోవాలనే చాలా సర్వ సామాన్యంగా నమ్మే తప్పుడు అభిప్రాయంలో మటుకు నీవు పడిపోవద్దు. అది నిజం కాదు. ఆవ శ్యకమైనదల్లా అన్ని పరిస్థితులలోను ధ్యానం చేయడంలో విజయం సాధించడం, నేను 'ధ్యానం చేయడం' అంటున్నాను, అంతే కాని నీ తలను ఖాళీ చేయడం మ టుకు కాదు, దానికి బదులుగా దైవం మీద చింతనలో నిన్ను నీవు ఏకాగ్రంగా ఉంచుకోవడం. ఈ చింతనను నీలో ఉంచుకొంటే, నీవు చేసేదాని లక్షణమంతా మారిపోతుంది — అది కనపడే మార్పు కాదు, కనపడటానికి అది అదే విధంగా ఉంటుంది; కాని దాని లక్షణంలో తేడా ఉంటుంది. జీవితం తన తీరును మార్చుకుం టుంది., నీవు ఇతఃపూర్వం ఉన్నదానికంటే వేరుగా, ఒక శాంతితో, ఒక నిశ్చయంతో, ఒక అంతరంగ ప్రశాంతతతో, ఒక మార్పులేని శక్తితో, ఏదో ఎన్నటికీ వెనకకు తగ్గనిదానితో అనుభూతిని పొందుతావు.

ఆ స్థితిలో నీకు హాని కలిగించటం కష్టం — శక్తులు ఎప్పుడూ ప్రయత్నిస్తూనే ఉంటాయి, ఈ ప్రపంచం అటువంటి హానికారక శక్తులతో పూర్తిగా నిండిపోయి ఉంది. అవి ప్రతి ఒక్కదానిని తలకిందులు చేయాలని చూస్తుంటాయి.... కాని అవి చాలా తక్కువ పరిమాణంలో సఫలీకృతమౌతాయి. కేవలం నిన్ను నూతన పురోభివృ ద్ధికి బలవంతం చేయటానికి ఎంత ఆవశ్యకమో అంతే పరిమాణంలో మాత్రమే నీకు హాని చేస్తాయి. నీవు జీవితంలో దెబ్బతిన్న ప్రతిసారి నీకు నీవుతక్షణం చెప్పుకో, "ఆహా! నేను పురోభివృద్ధి కాంచవలసి ఉంది," అప్పుడు ఆ దెబ్బ ఆశీర్వాదమౌతుంది. నీ తలను మోకాళ్ళ మధ్య ఉంచుకోవడానికి మారుగా, నీవు సంతోషంతో తల పైకెత్తి చెప్తావు, "నేను నేర్చుకోవాల్సింది ఏమిటి? నేను తెలుసుకోవా లనుకుంటు న్నాను. నేను మార్చుకోవాల్సింది ఏమిటి? నేను తెలుసుకోవా లనుకుంటున్నాను".

ఇది నీవు చేయవలసినది.

CWM 4:121-22

చైతన్యాన్ని విస్తృతపరచటం

ఒకరు తప్పక చేయగలిగినట్లైతే, తమ చైతన్యాన్ని విస్తృతపరచుకోవాలి.

నాకు ఒకతను తెలుసు, అతడు తన చైతన్యాన్ని విస్తృతపరచుకోవా లనుకుంటున్నాడు. అతడు దానికొక విధానాన్ని కనుగొన్నాడు. అది ఏమిటంటే, రాత్రిపూట ఆరుబయట వెల్లకిలా పడుకుని, నక్షత్రాలను చూస్తూ, వాటితో తనకు తాను తాదాత్మ్యం చెంది, అపారమైన విశ్వం అగాధాల్లోకి వెళ్ళిపోవడం, పూర్తిగా మొత్తం ఇంద్రియబంధాన్నుంచి, భూ విషయక్రమం నుంచి, దాని అల్ప విషయాలనుంచి విడిపోవడం — విశ్వమంత విశాలమని అనలేము, ఎందువల్లనంటే మనం దానిలో కేవలం రవంతనే చూస్తాం, నక్షత్రా లన్నింటితో కూడిన ఆకాశమంత విశాలతకు మాత్రమే. తెలిసింది కదా, ఆ విధంగా, తాత్కాలికంగా ఆ సమయానికి అల్పమైన అపరిశుద్ధతలు పడిపోతాయి. అప్పుడు ఒకరు విషయాలను చాలా బృహత్తరంగా అవగాహన చేసుకుంటారు. అది ఒక మంచి అభ్యాసం. రెండూ మంచి అభ్యాసాలే.

CWM 5;151-52

ఏకాగ్రత ద్వారా తాదాత్మ్యత

నేను పారిస్‌లో ఉన్నప్పుడు అనేక ప్రదేశాలకు, ఎక్కడైతే అనేక రకాలైన మనుషులు, అన్ని రకాలుగా అన్వేషణలు కొనసాగించేవారు, ఆధ్యాత్మికులు (ఆధ్యాత్మికులమని అనుకునేవాళ్ళు), తాంత్రిక అన్వేషకులు మొదలగువారు ఒకచోట చేరుతుంటారో అక్కడికల్లా వెళ్తూ ఉండేదాన్ని. ఒకసారి నాకు ఒక యువతిని కలవడానికి స్వీడన్ దేశీయురాలనుకుంటాను) అహ్వానం వచ్చింది. ఆమె జ్ఞానంకోసం ఒక పద్ధతిని కనిపెట్టింది. నేర్చుకోవడానికి అది కచ్చితంగా ఒక పద్ధతి. అందువలన, ఆమె మాకు దానిని వివరించి చెప్పింది. మేము ముగ్గురం లేదంటే నలుగురు (ఆమె ఫ్రెంచి భాష అంత బాగా లేదు, కాని ఆమె చెప్పేదానిని గురించిన పూర్తి అవగాహనతో ఉంది!) ఆమె చెప్పింది, "పద్ధతి ఇది, మీరు ఒక వస్తువును గాని రేఖా చిత్రాన్ని గాని తీసుకోండి — అది ఏమంత ముఖ్యమైన విషయం కాదు — మీకు ఏది అనుకూలమో దానిని తీసుకోండి. ఉదాహరణకు, నేను మీ కోసం ఒక రేఖాచిత్రాన్ని గీస్తాను. (ఆమె దగ్గర ఒక నల్లబల్ల ఉంది) ఆమె ఒక విధంగా సాక్షికమైన

ఒక రేఖాకృతిని గీసింది. "ఇప్పుడు మీరు ఆ రేఖాకృతి ముందు కూర్చుని,మొత్తం మీ దృష్టినంతా దానిమీదే పెట్టి ఏకాగ్రత వహించండి — అక్కడ ఉన్న ఆ రేఖాకృతి మీదే.

మీరు ఏకాగ్రతతో మీ చైతన్యంలో — అదితప్ప — మరేదీ ప్రవేశించడానికి అనుమతించకుండా ఉండండి. మీ కళ్ళు ఆ చిత్తరువు మీదనే స్థిరంగా నిలపండి, కదలనివ్వద్దు. మీరు ఆ చిత్తరువు ద్వారా సమ్మోహితులైనట్లుగా అయిపోయింది. మీరు చూడండి, చూడండి, చూస్తూనే ఉండండి ... అది ఎంతకాలం తీసుకుంటుందో ఎక్కువో, తక్కువో నాకు తెలియదు. కాని అలవాటుపడిన వారికి అది చాలా త్వర గా అయిపోతుంది. మీరు చూస్తూనే ఉండండి, అలా చూడగా, చూడగా మీరు చూస్తున్నటువంటి ఆ రేఖాకృతిగా అయిపోతారు. ఇక ఎంతమాత్రము ఈ ప్రపంచంలో అది తప్ప మరేదీ లేనట్లుగా, అప్పుడు హఠాత్తుగా మీరు ఆవలివైపుకు వెళ్ళిపోతారు. ఆ విధంగా ఆవలివైపుకు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత మీరు ఒక కొత్త చైతన్యంలోకి ప్రవేశిస్తారు. తెలిసిందికదా."

CWM 5;18-19

ఇతరులను అర్థం చేసుకోవడం

తనకు తాను ఏ విధంగా తాదాత్మ్యత చెందాలనేదానికి ఇది అద్భుతమైన పద్ధతి.

ఉదాహరణకు, నీవు ఒకరితో ఉన్నావనుకుందాం. ఆవ్యక్తి నీకు ఏదో చెప్తాడు. నీవు దానికి వ్యతిరేకంగా మాట్లాడతావు. (ఇది సర్వ సాధారణంగా జరుగుతుంది, కేవలం వ్యతిరేకించాలనే ధోరణితో)

సహజంగానే, నీవు ఎన్నటికీ చర్చనీయాంశాన్ని ప్రస్తావనకు రానివ్వవు. పోట్లాడటం తప్ప, నీవు దుష్టబుద్ధికలవాడవైతే. కాని అలా చేయటానికి బదులుగా, నీ భావాలలో లేదా నీ సొంత మాటలలో నీవు బందీ అయిపోయి ఉండి పోవటానికి బదులుగా, నీకు నీవు ఈ విధంగా చెప్పుకుంటే, "కొంచెం ఆగు, అతడు ఆ విధంగా నాతో ఎందుకు చెప్పాడో, ఆ విషయాన్ని నేను ప్రయత్నించి చూడబోతున్నాను. అవును అతడు నాతో ఎందుకు అలా అన్నాడు." నీవు అక్కడే స్థిరంగా ఉండు, అదేవిధంగా ప్రయత్నిస్తూ వుండు. అవతల వ్యక్తి మాట్లాడుతూనే ఉంటాడు, అవును కదా? —

అతడు ఎంతో సంతోషంగా కూడా ఉంటాడు. కారణం నీవు అతడిని ఇక ఎంతమాత్రం ఖండించవు. అతడు ధారాళంగా మాట్లాడేస్తాడు. ఖచ్చితంగా నిన్ను ఒప్పించేశానని అనుకుంటాడు. అప్పుడు నీవు ఎక్కువెక్కువగా అతడు చెప్పేదానిమీద, క్రమక్రమంగా అతని మాటలద్వారా, అతడి మనస్సులోకి ప్రవేశించే అనుభూతితో, ఏకాగ్రతవహించు. నీవు అతని తలలోకి ప్రవేశించిన తరువాత, హఠాత్తుగా నీవు అతడు ఆలోచించే విధానంలోకి వెళ్ళిపోతావు. తరువాత ఒక్కసారి ఊహించుకో, అతడు నీతో ఆ విధంగా ఎందుకు మాట్లాడుతున్నాడో నీకు అర్థమౌతుంది! ఆ తరువాత నీకు బాగా చురుకైన మేధస్సు ఉంటే ఇప్పుడు నీకు అర్థమైన దానినీ, ఇతః పూర్వం నీకు తెలిసిన దానిని పక్కపక్కన పెట్టే, నీకు ఆ రెండు కలిసిపోయి ఉంటాయి. అప్పుడు నీవు ఆ విషయంలో నిజమైన పురోగతిని సాధించావు. ఇదే ఒకరి ఆలోచనను విస్తృతపరచుకోవడానికి అత్యున్నతమైన పద్ధతి.

నీవు ఒక వాదనను మొదలుపెట్టినట్లైతే, తక్షణమే, వెంటనే ప్రశాంతంగా ఉండు, తప్పకుండా నీవు ప్రశాంతంగా ఉండాలి, ఏమీ మాట్లాడవద్దు. అప్పుడు నీవు అవతల వ్యక్తి విషయాన్ని ఏ విధంగా చూస్తున్నాడో అదేవిధంగా నీవూ చూడటానికి ప్రయత్నం చేయి— అదే, నీ సొంతవిధానంలో నీవు చూసేదానిని మరచిపోనివ్వదు., ఎంతమాత్రం చేయదు. కాని నీవు రెండింటినీ కలిపి పక్కపక్కన ఉంచగలుగుతావు. ఆ విధంగా చేసినపుడు నీవు నిజంగా పురోగమించినట్లే, అదే నిజమైన పురోగతి.

CWM 5;219 *అనువాదం: డా. త్రుపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ (8639106913)*

కలిసి పనిచేయటం

ప్రతిదాని విషయంలో అది ఒకటే. ఇతరులతో కలిసి నీవు పనిచేసే పనులన్నింటితో నీవు, ఏకీభవించకపోయినా, దానిని ఒక దివ్యకృపగా పురోగమనానికి నీ కివ్వబడిన ఒక అద్భుతమైన అవకాశంగా భావించు. అది సరళమైనదికూడా. ఈ వైపు ఉండడానికి బదులు, నీవు ఇంకోవైపు వుంటావు; చూసుకోవడానికి బదులు ఇంకో వ్యక్తిలో ప్రవేశించి నీవు నీవంక చూస్తావు. దానికి తగినంత ఊహాశక్తి నీకు వుండాలి. నీ ఆలోచనలమీద, నీ చలనాల మీద కొంచెం ఎక్కువ నియంత్రణను కలిగి వుండాలి. అది అంత కష్టం కాదు. కొంచెం ప్రయత్నించిన పిదప చాలా సులభమైనదిగా కనుగొంటావు.

కేవలం చూసి, మానసికప్రయత్నం చేసి " ఇది ఇలా ఎందుకు వుంది? అతడు

అలా ఎందుకు చేశాడు? అతను అలా ఎందుకు అన్నాడు?" అని నీకు నువ్వు చెప్పుకోవటం కాదు: అలా నువ్వు ఎప్పటికీ ఏ ముగింపుకు చేరవు. అర్థం చేసుకోలేవు. అన్ని రకాల వివరణలను ఊహిస్తావు. అవి విలువలేనివి, అవి నీకేమీ తెలుపలేవు. కేవలం:" ఆ వ్యక్తి మూఢమతి లేదా దుష్టుడు" అని నీకు నువ్వు చెప్పుకుంటావు — విషయాలు అంతకన్నా ఎక్కడికీ తీసుకెళ్ళవు. ఇంకోవైపు నీవు ఆ చిన్న ఆలోచనే చేయకుండా, అతడిని నీవు పూర్తిగా అన్యవస్తువుగా పరిగణించే బదులు, అతని అంతరంగంలోకి ప్రవేశించే ప్రయత్నం చేయి. అంతరంలోకి ప్రవేశించు, నీ ముందున్న ఆ చిన్న తలలోనికి ప్రవేశించు. అప్పుడు హఠాత్తుగా నిన్ను నువ్వు ఇంకోవైపు నుంచి కనుగొంటావు, నీవంక నువ్వు చూసుకో. అతడు ఏం చెబుతున్నాడో, దానిని బాగా అర్థం చేసుకో- అంతా స్పష్టమవుతుంది. ఎందుకు, ఎలా, దాని కారణము, మొత్తం విషయానికి వెనుకనున్న భావన..... ఇది నీకు రోజులో వందసార్లు చేయడానికి అవకాశమున్న ప్రయోగం. మొదట్లో అంత గొప్పగా విజయవంతం కాలేవు, కానీ దానిని కొనసాగిస్తే, శ్లాఘ్యతరమైన విజయంతో ముగిస్తావు. దీనితో జీవితం మీద శ్రద్ధ ఇంకా పెరుగుతుంది. అదనంగా ఇది నీకు నిజమైన పురోభివృద్ధిని సాధించిపెట్టే కార్యం. ఎందుకంటే నీకు నువ్వు తక్కగా కొంచెం సురక్షితంగా మూసుకుపోయి, ప్రతిదానినీ ఢీకొనడంనుండి బయటకు వచ్చేట్లు చేస్తుంది. దీపంబుడ్డిని ఢీకొట్టే శలభాన్నిచూడలేదా....? ప్రతి ఒక్కరి చైతన్యం అలాగే వుంటుంది. అన్ని విషయాలు దానికి పరాయి గనుక అది ఇక్కడ తడుతూ, అక్కడ తడుతూ ముందుకు పోతుంది. కానీ ఇలా మళ్ళీ మళ్ళీ తట్టే బదులు వ్యక్తి అంతరంలోకి ప్రవేశిస్తే అది అతడి జీవితంలో ఒక భాగమవుతుంది. ఎవరైనా తనని తాను విస్తారం చేసుకోవాలి. స్వేచ్ఛగా శ్వసించాలి. అంతరంలో వివరించడానికి తగినంత స్థలముంచుకోవాలి. అప్పుడు దేనికీ విరుద్ధంగా విమర్శించడం వుండదు. ప్రవేశించడము, చొచ్చుకొనిపోవడము, అర్థం చేసుకోవడము వుంటుంది. అలాగే ఒక వ్యక్తి ఒకే సమయంలో వివిధ ప్రాంతాలలో జీవిస్తాడు. ఇది ఎంతో ఆసక్తిని కలిగించేది. దీనిని ఎవరైనా అప్రయత్నంగానే చేస్తారు.

CWM 5:220

చైతన్యాన్ని విశాలం చేయటం

కొంత విశాలమైన దానితో నిన్ను నువ్వు మమేకం చేసుకోవడం సులభమైన మార్గం. ఉదాహరణకు, నువ్వు ఒక పూర్తి సంకుచితమైన, పరిమిత ఆలోచనలో, సంకల్పంలో, చైతన్యంలో మూసుకుపోయావని భావించినపుడు ఒక పరిమిత ఆలోచనకులోనై పోయానని భావిస్తే అప్పుడు ఎంతో విశాలమైనదానిని గురించి ఆలోచించడం మొదలుపెడితే, ఉదాహరణకు ఒక మహాసాగరంలో నీటి లోతు గురించి, యధార్థంగా నువ్వు ఈ సాగరం గురించి, అది ఎంతదూరం, అన్ని దిశలలో విస్తరించుకొని వున్నది అన్నదాని గురించి ఆలోచించగలిగితే ఇలా (శ్రీమాత తన హస్తాలను విస్తరిస్తారు), నీతో పోల్చుకుని, ఎంతో దూరంగా, నువ్వు ఆవలి తీరాన్ని చూడలేనంత దూరంగా, దాని అంతాన్ని ఎక్కడా చేరలేనంతగా, వెనుక కాదు, ముందుకాదు, కుడి ఎడమ వైపులకు కాదు,... అది ఎంతో విశాలమైనది.... దీని గురించి నువ్వు ఆలోచించినపుడు ఆ సముద్రం మీద నువ్వు తేలియాడుతున్నట్లుగా అనుభూతి చెందుతావు. అక్కడ పరిమితులు లేవు..... ఇది చాలా సులభం. అప్పుడు నీ చైతన్యాన్ని కొంత విస్తరించగలుగుతావు.

ఉదాహరణకు కొంతమంది ఆకాశం వంక చూడటం మొదలుపెడతారు. అప్పుడు వాళ్ళు ఆ నక్షత్రాలన్నింటికీ మధ్యన వున్న ఖాళీ స్థలాలగురించి ఊహిస్తారు... అటువంటి అనంత ఖాళీ స్థలాలలో భూమి ఒక అత్యల్ప అంశం. అందువలన ఆకాశం వంక చూసి గ్రహాల మధ్యన వున్న ఈ అనంతమైన ఖాళీస్థలాల్లో తేలియాడుతున్నట్లుగా అనుభూతి చెందుతావు. అలాగే నువ్వు ఇంకా ఇంకా దూరమెళ్ళడానికి విస్తారంగా వృద్ధి చెందుతావు. కొంతమంది దీనిలో విజయం సాధిస్తారు. భూమిమీద వున్న అన్ని వస్తువులతో నిన్ను నువ్వు మమేకం చేసుకోవడానికి ఒక మార్గం కూడా వుంది. ఉదాహరణకు దేని గురించైనా నీకు అల్ప సంకుచిత దృష్టి వున్నప్పుడు, ఇతరుల దృష్టి దృక్పథాలచేత గాయపడితే, నీ చైతన్యాన్ని మార్చడంతో ప్రారంభించాలి. ఇతరులలో నీ చేతనను వుంచడానికి ప్రయత్నించు, క్రమేణా ఇతరుల గురించి అన్ని విభిన్న మార్గాలలో ఆలోచించడంతో ఏకమవడానికి ప్రయత్నించు. ఇది కొంచెం ఎక్కువ ప్రమాదకరమైనది..... నేను ఎలా చెప్పాలి? ఎందుకంటే ఇతరుల ఆలోచనలతో సంకల్పంతో, తాదాత్మ్యం చెందడం అంటే బుద్ధిహీనతల,

చెడుసంకల్పాల రాశితో నిన్ను నువ్వుమమేకం చేసుకోవడం అవుతుంది. ఇది అంత మంచివి కాని ఫలితాలను తీసుకురావచ్చు. అయినప్పటికీ కొంతమంది ఇంకా సులభంగా నిర్వర్తిస్తారు. ఉదాహరణకు వారు ఎవరితోనైనా యేకీభవించనపుడు వారి చైతన్యాన్ని విస్తారం చేసుకోవడానికి బదులు ఇతరుల స్థానంలో తనను తాను వుంచుకుని విషయాన్ని తమ స్వంత దృక్పథంనుండి కాకుండా ఇతరుల దృక్పథం నుండి చూస్తారు. ఇది చైతన్యాన్ని విస్తారం చేస్తుంది, నేను చెప్పిన మొదటి మార్గాలంత అమాయకమైనది కాకపోయినా ఇది పనిచేస్తుంది.

CWM 6;345 *సునీత శేఖర్ (9395327337)*

చైతన్యాన్ని విస్తృతపరిచే మేధాపరమైన దారులు

చైతన్యాన్ని విస్తృతపరిచేందుకు మేధోపరమైన అనేక దారు లున్నాయి. వీట న్నింటిని నా పుస్తకంలో వివరించాను. ఒకవేళ, నీవు ఏ విషయంలో నయినా విసుగు చెందినపుడు కానీ, ఏ విషయమైన నీకు బాధాకరంగా అనిపించినపుడుకాని లేదా చాలా అసహ్యాకరంగా అనిపించినపుడు కానీ నీవు అనంతమైన కాలంపైన, అఖండమైన ఆకాశం పైన ఆలోచనలను మళ్ళించడం మొదలెట్టితే, గడచిపోయినదాని గురించి, ఆ తర్వాత రాబోయేదాని గురించి నీవు ఆలోచించిచగలిగితే, అనంతకాలంలోని ఈ క్షణం నిజానికి ఒక నిశ్వాసలా అనిపించి, అది ఒక అప్తకాలపు అనుభవమని, దీనిని గురించి బాధపడటం అనేది నిష్ప్రయోజనమనీ, అది కాలాతీతమైనదని అని పించినపుడు ఇక దాని గురించి తెలుసుకొనే సమయము కూడా వుండదు. అప్పుడిక దానికొక స్థానం కాని, ప్రాముఖ్యత కాని వుండదు. ఎందుకంటే అనంతకాల గమనంలో క్షణమాత్రపు కాలానికి విలువేముంది? ఒకరు దీనిని ఎలా నిభాయించాలో తెలుసుకో గలిగితే, ఎలా చెప్పాలి?... ఊహించు, ఈ చిన్న ప్రపంచంలో నున్న అల్పమానవుడు, క్షణభంగురమైన ఈ చైతన్యస్థితి, ఏదయితే నిన్ను బాధపెడ్తుందో, లేదా కేవలం ఈ క్షణం, నీ మొత్తం ఉనికిలోని క్షణం — నువ్వింతకు మునుపు ఎన్నో అయి వున్నావు, రాబోయే కాలంలో కూడా అనేకమై వుంటావు. ఇప్పుడేదయితే నిన్ను ప్రభావితం చేస్తుందో, బహుశా దాన్ని నీవో పది సం. ల కాలంలో పూర్తిగా మరచిపో తావు; ఒకవేళ గుర్తుంటే నువ్విలా అనుకొంటావు, "అతి చిన్న విషయానికి నేనెందుకు అంత ప్రాముఖ్యత నిచ్చానో" అని... దానినే నీవు ముందుగానే తెలుసుకొనుంటే,

నువ్వీ అనంతకాల పరిభ్రమణంలోని లిప్తమాత్రమైనవాడవని, అసలు అనంతకాలంలో అంత మాత్రం కూడా కాదు, గమనించ వీలుగాని అణుమాత్రమైనదని అర్థమౌతుంది. సమస్త సృష్టి ఇంతకు ముందు, వికసించిందని, ఇంకా భవిష్యత్తులో అనిశ్చితంగా వికసిస్తుందని గ్రహించగలిగితే, నీకేదయితే జరిగిందో దానికెంత అనవసర ప్రాముఖ్యత, ఎంత తెలివితక్కువగా యిచ్చావో నీకే అకస్మాత్తుగా ఎరుక కలుగుతుంది.... నిజంగా నువ్విలా అనుకొంటావు — ఒకరు వారి జీవితానికి, స్వయంగా తమకు, తమ కేమవుతుందో అన్నదానికి అంతటి ప్రాముఖ్యత నివ్వటం ఎంత అసంబద్ధమని అనుకొంటావు. మూడు నిమిషాల వ్యవధిలో, నువ్విది సక్రమంగా చేయగలిగితే, అసంతృప్తంతా తుడిచిపెట్టుకుపోతుంది. నిన్ను అతిగా బాధించకుండా తుడిచిపెట్టుకొనిపోతుంది. కేవలం ఇలాంటి ఏకాగ్రత, అనంతంలో, శాశ్వతంలో నిలుపుకోవడంతో, శుచిర్భూతులై బయటపడతారు, అన్ని బంధనాల నుంచి విముక్తి పొందుతారు — నేను చెబుతున్నాను, అత్యంత తీవ్రమైన విషాదాలనుంచి కూడా.... ఈ విధంగా అన్నీ తొలగిపోతాయి. ఎవరైతే దానిని సక్రమంగా ఎలా చెయ్యాలో తెలుసు కొంటారో వాళ్ళకి. అది నీలోని ఈ షణ్మాత్రపు అహంకారాన్ని సైతం వెంటనే తీసేస్తుంది.
CWM 6:345-46

విశ్వచైతన్యాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోవడం

విశ్వచైతన్యమంటే, నేను అందరికన్న వేరైనవాడనని, పూర్తిగా విడిగా వున్నానని, ఒంటరి జీవినని, అందరికన్న భిన్న మైనవాడి నని అనుకొనే బదులు, తాను అపారమైన మొత్తంలో ఒక భాగాన్ని మాత్రమేనని, అందరియొక్క కదలికలను, ప్రతిస్పందనలను స్వీకరిస్తూ తనయొక్క చైతన్య స్పందనలను ఇతరులకు పంపుతూ ఉండటం. తనలో తాను ఒక ఆలిచిప్పలో ముడుచుకొని, మిగతావాటితో తనకు సంబంధం లేకుండా వున్నట్లు భావించ నివ్వనిది. శక్తులు ఒకరి నుండి, మరొకరికి ప్రవహిస్తుంటాయి, ఒకరిని ఒక చోట, మరొకరిని, మరో చోట స్పర్శిస్తూ సాగుతాయి — ఇవి చాలా సంక్లిష్టంగా, బహుళంగా వుండి, ఎక్కడ మొదలయ్యి, ఎక్కడ ముగుస్తాయో చెప్ప లేము.... అపారమైన మొత్తం అంతా దానిలోనే అది తిరుగుతున్నట్లుగా, అది ఒక విశ్వచైతన్య మన్నట్లుగా నుంటుంది. కాబట్టి అన్నిటికన్న ముందుగా, నీవు ఆ అపారమైన విశ్వంలో కేవలం ఒక బిందువునని, నువ్వు విడిగా లేవని; దానిలో

కలిసే వున్నవాడివని తెలుసుకోవాలి. అప్పుడు నిన్ను నీవు పరిశీలించడం ప్రారంభించాలి, నిన్ను నీవు గమనించాలి, అప్పుడు బయటనుంచి వచ్చే ఆ స్పందనలన్నీ నీ గుండా ప్రవహిస్తున్నాయని, నీ నుంచి పుట్టడం లేదని — వాటిని నువ్వు తీసుకొని ప్రకటిస్తా వన్నది నీకు తెలిసే అవకాశం తక్షణమే లభిస్తుంది. అలా నెమ్మదిగా, నిన్ను నీవు అర్థం చేసుకోవడం, గమనించడం, పరిశీలించడం ద్వారా నీకు అపరిమితమైనదానిని గురించి అర్థమౌతుంది. ఈ విధంగా నువ్వు విశ్వచైతన్యాన్ని పొందగలవు.
CWM 6:419

చైతన్యం వెనక్కు మళ్ళడం

ఒక క్షణముంది — ఎందుకంటే ఈ ప్రశ్న అంతకంతకు ఉధృతమై, అత్యంత తీవ్రమయి... విషయాలు విచిత్రమైనవి అనగా అవి నిజం కావు అనే భావన నీలో కలిగినప్పుడు నీ గురించి నీకే సంవేదన కలిగే అది కొత్తగా, అవాస్తమైనదిగా అనుభూతి కలిగే క్షణం ఒకటి నీకు తటస్థిస్తుంది,. ఇంకొక ప్రశ్న పునరావృతమవుతూ వుంటుంది; "మరపుడు నీ స్వీయస్థితి ఏమిటి?" అని. ఆ ప్రశ్న ఎంత తీవ్రమైన ఏకాగ్రతతో వస్తుందంటే, హఠాత్తుగా తిరోగమనం మొదలౌతుంది. అప్పుడు, ఈ వైపు వుండవలసిన వాడవు ఆ వైపు వుంటావు. నువ్వెపుడయితే ఆవలవైపు వుంటావో అప్పుడు ప్రతి ఒక్కటి సులభమౌతుంది; నీవు అర్థం చేసుకొంటావు, నీవు తెలుసుకొంటావు, నీవు జీవిస్తావు, ఇక అతి స్పష్టంగా మిగతావాటి అసత్యతను చూస్తావు, ఇది చాలు.

ఒక మాట, దీని కోసం ఎవరయినా రోజులు, నెలలు, సం.లు వందల సం.లులేదా జీవితాల పర్యంతం ఎదురుచూడాలేమో! కాని ఒకరు తమ అభిలాషను తీవ్రతరం చేస్తే అప్పుడా క్షణ మొస్తుంది, ఈ ఒత్తిడి ఎంత తీవ్రమవుతుందంటే, ఆ ప్రశ్నయొక్క తీవ్రత ఎంత బలపడుతుందంటే, ఏదో చైతన్యంలో వెనుతిరుగుతుంది. దీనిని ఎవరైనా అనుభూతి చెందుతారు; ఒకరు ఇక్కడ వుండటానికి బదుు అక్కడ వుంటారు, బయటనుండి చూడడానికి బదులు. తనలోకి తాను చూసుకోవడం బదులు వారు స్వయంగా తమలోకి ప్రవేశిస్తారు. ఆ క్షణంలో అంతా పూర్తిగా మారిపోతుంది, సత్యమైనదిగా, సహజమైనదిగా, సాధారణమైనదిగా, వాస్తవమైనదిగా, స్పర్శనీయమైనదిగా అనిపిస్తుందంతా. అది అతనికి వింతగా విపరీతంగా, అసత్యంగా, అసంబద్ధంగా,

అనిపించవచ్చు: కానీ ఎవరయినా ఒకరు, పరమ సత్యమైనదానిని, నిత్య సౌందర్యమైన దానిని చూస్తారు. వారిక దానిని పోగొట్టుకోరు.

ఒకసారి ఆ తిరోగమనం చోటు చేసుకొంటే, నువ్వొక బాహ్యచైతన్యంలోకి జారిపోవచ్చు, జీవితంలోని సాధారణమైన విషయాలలో సంబంధం తెంచుకోవు, కానీ అదక్కడే వుండిపోతుంది, మరెప్పటికి ముందుకు సాగదు. నువ్వు ఇతరులలో వ్యవహరించినప్పుడు వాళ్ళ అజ్ఞానం, అంధత్వంలోకి పడిపోవచచ్చు. కానీ ఎల్లప్పుడూ ఒకటి వుంటుంది, నీలో సజీవమై, నీలోనే నిలబడేది. అది ఎప్పటికి వదలదు. అది ఎక్కడ పరిసమాప్తమౌతుందో అక్కడికి చొచ్చుకుపోయే వరకు, ఎక్కడైతే గుడ్డితనం శాశ్వతంగా అంతరిస్తుందో అక్కడి వరకు. ఇది చాలా యథార్థమైన అనుభవం, నిజమైనదానికన్న నిజమైనది, నీ తల మీద పడ్డ దెబ్బకన్న నిజమైనది, అన్నిటికన్న నిజమైనది ఏదయినా వుంటే అదే ఇది.

CWM 7;194 *అనువాదం: తుమ్మల లక్ష్మి (9014239277)*

లోకాన్ని మార్చడానికి నిన్ను నీవు మార్చుకోవాలి

ఒకరు నిజ చేతనాస్థితిలోకి చేరినట్లయితే, ఒకరు తమ చేతనలో మార్పును తెచ్చినట్లయితే, వారికి సంబంధించి లోకం తనంతట తాను మారుతుందని అనడం కాల్పనికం కాదు, తీయని మాటలు చెప్పడం కాదు; కేవలం సాదృశ్యమైనది మాత్రమే కాదు లేక మనోగతమైన అభిప్రాయం మాత్రమే కాదు. అసలు జరిగేదేమిటనగా సాధారణ చేతనాస్థితిలో చూసేదానికి బదులు భిన్న మైన స్థితిలో చూస్తారు. సంబంధాలు వేరుగా నుంటాయి, కారణాలు వేరుగా నుంటాయి. ఫలితాలు వేరుగా నుంటాయి. కేవలం పైకి కనిపించేదానిని మాత్రమే చూడటానికి బదులు — అది ఉపరితల భాగం, దానిని కప్పివున్నది కరకు పొర, కాబట్టి దాని వెనుక ఏది దాగి ఉన్నదో దానిని చూడలేరు, పైదానిని మాత్రమే చూస్తారు, ఒకదానిని ఏది కదిలిస్తుందో, దాని ఉనికికి ఏది కారణమో దానిని సైతం గమనించలేరు — అంతా తారుమారుగా నుంటుంది. కృత్రిమమైనదిగా, అవాస్తవమైనదిగా, దాదాపు అస్తిత్వం కోల్పోయినదిగా కనిపించేది ఇదే. అందువలన ఒకరు విషయాలును ఈ రీతిగా గమనించినప్పుడు, అనగా అతి సహజంగా, ప్రయాసకు లోనుకాకుండా, ధ్యాసను నిలపడం, ఏకాగ్రత వహించడం అందరి శ్రమతో కూడిన ప్రయత్నాలు చేయకుండా, విషయాలను

కనుగొన ప్రయత్నిస్తే, వారి సాధారణమైన సహజదృష్టితో. అప్పుడు విషయాలను పూర్తిగా భిన్నమైన విధంగా అర్థం చేసుకుంటారు. అప్పుడు లోకం భిన్నంగా కనపించడం సహజమే కదా!

CWM 8:11-12

చైతన్యంలో మార్పు

అనుభవంతో నిజమని తెలియబడిన విషయాన్ని స్థిరంగా నిలుపుకోవా లనుకున్నట్లైతే ఒక అసాధారణ పరిణామం చోటు చేసుకోవడం ఆవశ్యక మనిపిస్తుంది.... అనుభవాలు కలుగుతాయి, చేతనతో సంపర్కంలోకి వస్తాయి. కొన్నిసార్లు మిరుమిట్లు కొలిపే వెలుగులను విరజిమ్ముతాయి, ఆపై మసకబారి మరుగున పడిపోతాయి. బాహ్యంగా ఆ సాధారణ చేతనలో పెద్ద మార్పు, పెద్ద వ్యత్యాసం కలిగినట్లనిపించడం. ఈ అసాధారణ పరిణామం అతి తరచుగా సంభవించవచ్చు, అనేక సంవత్సరాల పాటు దానంతట అది పునరావృతం అవుతుండవచ్చు. హఠాత్తుగా నీకొక విధమైన దైవికమగు జ్ఞానోదయం కలుగుతుంది, ఒక కాంతి ప్రసరణ వంటిది. నీవు అందుకోగలిగాననే భావన కలుగుతుంది. అటుపైన, నెమ్మదిగానో లేక అకస్మాత్తుగానో, అది నీ వెనుకకు దూరంగా తొలగిపోతున్నట్లనిపిస్తుంది. అదేమిటో తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తావు కానీ నీలో పెద్ద మార్పు కనిపించదు.... ఇలాంటి అనుభవాలు భావి సూచక సందేశాలుగా లేక సత్ఫలితాలు సంభవిస్తాయనే ఆశకు ఆధారాలుగా అనిపించవచ్చు: "చూడు, ఇది జరుగుతుంది" లేక "మంచిది, విశ్వాసం కలిగి వుండు, ఇది ఆ విధంగా నుంటుంది", అని చెప్పినట్లుంటుంది.

ఇలాంటి అనుభవాలు తరచుగా పునరావృతం కావచ్చు. పురోగతి కలిగిందనేది సుస్పష్టం కానీ అది అతి నెమ్మదిగా, కనిపించీ కనిపించనట్లుగా నుంటుంది.

అయితే, అప్పుడు హఠాత్తుగా — బహుశా ఒకరు తగినంతగా సంసిద్ధులై వున్న కారణంగానో బహుశా ఆ విధంగా జరగాలని అంతకు పూర్వమే నిర్ణయించబడినందువల్లనో అందుకు సమయం ఆసన్నమైన కారణంగానో ఆకస్మికంగా అలాంటి అనుభవం కలిగినప్పుడు, అస్తిత్వంలోని ఏ భాగమందు అది సంభవించిందో ఆ భాగమందు చైతన్యం పూర్తిగా వ్యతిరిక్త ఫలితాన్ని కలిగిస్తుంది. అది ఒక సుస్పష్టమైన వాస్తవికమైన అసాధారణ విషయం, ముందు వెనుక కావడం అనవచ్చు.

అప్పుడు అస్తిత్వంయొక్క ఇతర భాగాలతోను, బాహ్యప్రపంచంతోనూ చేతనకున్న సంబంధం పూర్తిగా మార్పుచెందినట్లుగా నుంటుంది. పూర్తిగా తారుమారైనట్లుగా నుంటుంది. ఆ వ్యతిరిక్తత తిరిగి అదే పూర్వ స్థానానికి చేరదు. చైతన్యం దాని పూర్వస్థితిని తిరిగి అందుకోదు — శ్రీఅరవిందులు దానిని పూర్వ ప్రాధాన్యతను తిరిగి పొందకపోవడం అని అంటారు. ఒక్కమారు గనుక ఇది అస్తిత్వం యొక్క ఏ భాగమందు చోటు చేసుకున్నా అస్తిత్వంలో ఆ భావం స్థిరపడుతుంది.

CWM 8;171-72

దివ్య చైతన్యం - రూపాంతరీకరణం

చేతన ఉన్నదా లేక చేతన లేదా అన్న వాస్తవాంశంపై సర్వమూ ఆధారపడి ఉంటుంది. కేవలం అత్యుత్తమమైన చేతనాస్థితిలో మాత్రమే నీవు నీ వైఖరియొక్క సమగ్ర చిత్రాన్ని అందుకోగలవు. కానీ ఏకత్వం దాని ఉనికిని కోల్పోకుండా నిలిచి వుంటుందనేది యధార్థం. నీవు ఆ విషయం గురించి వ్యతిరేక భావన కలిగి వున్నప్పటికీ నీవు ఏమీ చేయలేవు ఎందుకనగా అది ఒక దైవకార్యం, ఒక దివ్యసత్యం. నీలో దైవం గురించిన చేతన ఉన్నట్లయితే నీకు ఈ వాస్తవికతను గురించి ఎరుక కలుగుతుంది. నీలో దైవం గురించిన చేతన లేనట్లయితే, ఈ వాస్తవికత నిలిచేవుంటుంది కానీ నీకు దాని ఎరుక కలుగదు — అంతే. కాబట్టి ప్రతి విషయం ప్రత్యక్షప్రమాణమగు చైతన్యంపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇంక ప్రపంచమే ఒక అస్పష్టమైన, బాధాతప్తమైన దైన్యస్థితిలో ఉంది — సర్వం, అదై వున్నదంతా అలా వుంది. అందుకు కారణం కేవలం దానికి దైవం గురించిన చేతన లేక పోవడమే. దైవంతో బంధాన్ని తెంచుకున్నందునే, దాని చేతన దైవంనుండి విడిపోయినందునే. అనగా, అది ఎరుకలేని స్థితికి దిగజారి పోయింది. ఎందుకనగా యధార్థమైన చేతన అనగా దివ్య చైతన్యం కలిగి ఉండటం. నీవు దివ్యచేతనతో తెగతెంపులు చేసుకుంటే నీవు పూర్తిగా ఎరుకలేని స్థితిలో పడిపోతావు కచ్చితంగా జరిగింది అదే. అందువలన ఉన్నదంతా అనగా ప్రపంచం ప్రస్తుతమున్న స్థితి, నీ చేతన ప్రస్తుతమున్నస్థితి విషయాలన్నీ ప్రస్తుతమున్న స్థితి, నీ చేతన వేరుపడడంతో కలిగిన ఫలితం, వెనువెంటనే చేతన మసకబారిన ఫలితం. వ్యక్తిగత చేతన దివ్యచేతననుండి వేరుపడిన క్షణంలో అది అచేతనా స్థితిలోకి ప్రవేశిస్తుంది. ఈ అచేతనాస్థితియే అన్ని దీనావస్థలకు మూలకారణం కానీ

ఉన్నదంతా దాని మూలంలో దైవికమైనదే. దివ్యమైన ఏకత్వ భావన ఒక యథార్థం. దానిని గురించి నీవేమీ చేయలేవు. నీ ఎరుకలేనితనాలు, నీ నిరాకరణాలు అన్నీ కలిసి దేనినీ మార్చలేవు — అది ఒక సత్యం. అది ఆ విధంగానే నుంటుంది.

ఇక ముగింపు ఇది. నిజమైన రూపాంతరం అనగా చైతన్యం రూపాంతరం చెందటం — మిగిలినదంతా తనంతట తానుగా అనుసరిస్తుంది.

CWM 8;77

స్థలకాలగతులలో చోటుచేసుకునే దివ్యచేతన యొక్క చక్ర భ్రమణమే ఈ ప్రపంచం. ఒక భావనలో అది దాని ధర్మం పురోగతి దాని గమ్యం. కదలికతోనే దానికి అస్తిత్వం కలుగుతుంది. కదలిక ఆగిపోవడంతో దాని అస్తిత్వం అంతమొందుతుంది.

ఏ విధంగానైతే సృష్టి యందలి ప్రతి వస్తువు వాస్తవానికి, సమస్త సృష్టియొక్క భిన్నమైన ప్రతిరూపంగాకనిపిస్తుందో ఆ విధంగానే ప్రతివ్యక్తి యొక్క అంతరాత్మ స్వయంగా తాను, ప్రపంచానికి సంబంధించి విశ్వచేతనా కేంద్రస్థానంనుండి సర్వమూ బ్రహ్మమయంగా కనిపిస్తుంది.

CWM ;17

*

ఒకడు తమలోతాము అంతర్ముఖంగా అన్వేషించుకోవచ్చు, జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోవచ్చు, గమనించుకోవచ్చు. ఒకడు ఏమి జరుగుతున్నదో తప్పక గ్రహించాలి. దానిపై తప్పక శ్రద్ధ కనబరచాలి. అంతే, కొన్నిమార్లు ఒకరు ఒక ఉదారమైన చర్యను చూచినప్పుడు, ఏదో ఒక అసాధారణమైన విషయాన్ని విన్నప్పుడు, అంత రాత్మయొక్క గొప్పతనాన్ని గాని, ఔదార్యాన్నిగాని, వీరత్వాన్ని గాని, గమనించి నప్పుడు ఒక ప్రత్యేకమైన ప్రజ్ఞాపాటవాన్ని ప్రదర్శించిన వ్యక్తినిగాని, ఒక అసాధా రణమైన రీతిగా మనోరంజకంగా ఆచరించే వ్యక్తినిగాని కలిసినప్పుడు అక్కడ ఒక విధమైన అమితోత్సాహం లవేక మెచ్చుకోలు లేక కృతజ్ఞతాభావన అస్తిత్వంలో అకస్మాత్తుగా అంకురిస్తుంది. ఇతః పూర్వం తెలియని ఒక స్థితికి, ఒక వినూత్న చేతనా స్థితికి ఒక వెలుగుకు, ఒక ఉద్వేగభావనకు, ఒక ఆనందమయస్థితికి ద్వారాలను తెరుస్తుంది.

CWM 8; 404- 05 శ్రీమాత

అనువాదం : అందుగులపాటి కైలాసపతి (04024240489)